C:\Users\Plazma\Desktop\302\Roberson_Garcia_R-Vlkodlaci_z_Luny.PDB

PDB Name: Roberson Garc. Vlkodlaci z Luny
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.7.2008
Modification Date: 7.7.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

R. Garcia Robertson
Vlkodlaci z Luny
(ikarie 1997/09)

Ztroskotanec na orbitě

Ian se ztratil. Naslouchal, jak mu poslední zbytky vzduchu prchají ven, když zahlédl měsíční přízrak - stříbřité těleso vznášející se na pavučinových křídlech mezi rozeklanými štíty hor a kamenitými úbočími. Trhl hlavou do strany ve snaze udržet to poblikávající světlo v zorném poli. Lunární povrch se mu točil a nakláněl před očima, ale jeho otlučená turistická přilba se nedokázala otáčet dost rychle. Orientace na povrchu Luny je nesnadná - omezený dohled a blízký horizont způsobují, že terénní vlny v bezprostředním okolí se svažují až nepříjemně prudce. Než Ian znovu získal rovnováhu, zmizel mu přízrak z dohledu.
Halucinace, napadlo ho nejdříve. Nedostatek kyslíku. Hypoxie. Přeludy z osamělosti. Bůhvíproč začal zbytkem kyslíku šetřit. Přivřel vstupní ventil na nepatrnou štěrbinku, nechal tak obsah kyslíku v krvi poklesnout na nebezpečnou hladinu a ignoroval marnivé varování svého skafandru: "Nezavírejte prosím ventil," radil mu chraplavý, svádivý hlas, který mu šeptal do levého ucha. I pitomé počítače ve skafandrech věděly, že mladí muži více dají na sexy hlas. Tento hrdelní šepot měl pohupující se boky, hrotitá ňadra a krk jako Nefertiti. Ian slyšel ten poddajný úsměv. "Nejvyšší čas k obnově vaší zásoby vzduchu - vraťte se prosím do svého vozidla."
"Skvělá rada, ale já tu zatracenou káru nemůžu najít." Dokud se ten přelud nevrátil, nevěděl Ian, kam jde. Ten okolní kousíček měsíčního povrchu se mu zdál povědomý - nízké sedlo mezi dvěma rozeklanými vrcholky, poseté kamením, sutí a balvany velkými jako dům. Ale podobně vypadala většina povrchu Luny.
A celou tu dobu mu nepřestával unikat ven vzduch.
Jelikož se Ian nerad vzdával, nepřestávalo ho štvát tohle pomalu odměřované umírání. Bylo mu necelých třicet, měl tři doktoráty, slibnou kariéru ve výzkumu konverze hmoty, suchý skotský humor, a dokonce i přiměřenou rozvahu - když se uráčil ji použít. Plastická chirurgie mu dodala módně dokonalý vzhled. Vlastnil zděnou chatku se střechou z palmového listí na Hebridách. Proklatě, hrál také na dudy - "Téměř zapomenuté umění, Bože! Taková škoda!"
Protože byl na Měsíci necelých čtyřicet hodin, znamenala by jeho smrt rekord jako nejrychlejší smrt turisty od zenových výletníků cestujících na palubě Dharmového tuláka, kteří zakončili svá současná vtělení tím, že vyhloubili nový kráter v Tychu. Před necelými dvěma hodinami stál Ian na jednom z vrcholků, viděl to zatracené vozítko stát v maři - lesklá bělice na čedičovém podnosu. A v tu chvíli se rozhodl, že by se měl vydat zpět jinou cestou. "Nemá význam vidět stejnou část Měsíce dvakrát."
Navigační program skafandru by mu měl pomocí přerušované čáry promítat do hledí optimální trasu. Ale ta tečkovaná čára ho nedovedla zpět k jeho vozidlu. Místo toho jej ta prolhaná cesta do země Oz vedla hlouběji do hornatého oblouku Montes Carpatus, měsíčních Karpat. (Byly pojmenovány podle oblasti kdesi v Polsku nebo Maďarsku - Ian si nebyl jist, kde to bylo, a rozhodně to nechtěl teď zjišťovat.) Ztratil se mezi trčícími kostmi prastarého měsíce, hrubými štíty a suťovými svahy staršími než maře kolem. Staršími než život na Zemi. Měsíční povrch byl posetý balvany, zvrásněný krátery po dopadech meteoritů a zaplněný černočernými stíny tak hutnými, že do nich neviděl.
Gloriola spojových družic s libračními navigačními stanicemi měla mít nepřetržitý přehled o komkoli kdekoli na Luně. Ale stejná porucha, která poškodila mapovací program v jeho přilbě, mu také trvale zablokovala spojení na frekvenci Rádia Ganymedes. Vlnovými délkami se namísto toho prohánět divoký rock. Právě teď naslouchal žoviálnímu refrénu kapely "Veselý král Joviš a Rudí puntíci", doprovázenému foukací harmonikou, kytarou, keramickými džbány a elektronickou valchou:

My správňácký kucí z Ganyméda,
máme kytááru a kapélůů...

Večer amatérských kapel na Jupiterově měsíci lana přiváděl k šílenství. Viděl Jupiter, osm set milionů kilometrů vzdálený, nažloutlý malý disk mezi ostře zářícími hvězdami. Zařval na Veselého krále Joviše: "Do hajzlu, držte už huby!" Jalové gesto. Rychlostí světla by trvalo signálu čtyřicet pět minut, než by doletěl k Jupiteru - Ian bude mrtev dlouho předtím, než by mohl Ganymedes odpovědět. Vztekle třískl do antény skafandru, takže ji zpevněnou rukavicí urazil u

samého kořene. To jeho komunikační poruchu neřešilo, ale přinejmenším se teď mohl slyšet, jak přemýšlí. Rázem bylo všechno tak mrtvolně tiché, jak jen může lunární vysočina být. Tiché a strašidelné k neuvěření.
Ticho vyplnily tlumené zvuky. Jeho skafandr s přilbou tvořily malou kompaktní rakev, bzučící životem, chránící ho před sálavým denním vedrem i mrazivou nocí. Vzduch pronikal dovnitř nákrčníkem na jeho šíji. V nádrži přilby měl vodu. Když otočil hlavou doprava nebo doleva, mohl si na jazyk nabrat tabletky - glukózu a vitaminy na jedné straně, na druhé tvrdé drogy - syntetické opiáty, které dovedly tlumit bolest i strach, účinné amfetaminy, které by ho dokázaly postavit na nohy. Monitor v hledí mu sděloval pulz, frekvenci dýchání, obsah kyslíku v krvi, zásoby vzduchu, stupeň ozáření, vnitřní i vnější teplotu, dokonce i čas v Greenwichi v Anglii. Když sykot vzduchu utichne, jeho proradný skafandr může fungovat ještě celé měsíce - možná i roky. Mikrometeoritická eroze trvá eony, milimetr za deset milionů let. Jeho tělo by tady mohlo zůstat na věky, jako bizarní varování ostatním turistům.
Přelud se vrátil, stříbrné těleso poskakující mezi jasným slunečním světlem a černým stínem, pavučinková křídla mu pableskovala barvami duhy. K čemu křídla ve světě bez vzduchu? "Iane, milý synu - ty nejen, že umíráš, ale zároveň ti už v hlavě přeskakuje." (Nahrávky ze skafandrů obětí hypoxie byly plné pestrobarevných představ, přeludů domova, matky a záchranných lodí, které tam ve skutečnosti nebyly.) K prvnímu přízraku se připojil druhý.
Oba stejně rychle zmizely, ztratily se v neproniknutelném stínu. lanovi hlavou bleskla myšlenka, že si s ním hrají.
Zhltl několik bílých povzbuzujících prášků, zapil je vlažnou vodou z hadičky v přilbě - dlouhodobá drogová závislost mu beztak už nehrozila. Drogy se mu vplížily do cév a přepnuly z běžného měsíčního povrchu na ostrý, pronikavý záběr, jako 3V negativ nějaké nasvícené pouštní krajiny, kde písek s oblohou jsou černé a stíny září bělobou.
Ian vyrazil vpřed, plný opiátů a zlosti, dezorientovaný a rozhodnutý vyhledat ta tancující světla a přinutit je, aby ho dopravila k jeho vozítku.
"Pozor, právě jste přešel na 120-vteřinovou železnou zásobu - vraťte se laskavě ke svému vozidlu."
Ian tápavě našmátral vstupní ventil na přilbě a rázně jej uzavřel, takže zastavil sykot vzduchu a ušetřil poslední doušky vzduchu na chvíli, kdy je skutečně bude potřebovat. Stále ještě mu zůstal zatuchlý vzduch ve skafandru a přilbě, nasládlý jako cecek, ale dýchatelný. Sunul se vpřed. Krátkými krůčky. S mělkými nádechy. Bez cirkulace vzduchu, která by mu chladila přilbu ozářenou sluncem, se pot shromažďoval ve svědivém plastovém límci skafandru. Blízkost udušení zeslabovala jeho pud sebezáchovy. Ještě předtím, než začal pozorovat měsíční přeludy a rozprávět se svým skafandrem, zaznamenal Ian šílenou touhu servat si tu omezující přilbu a nadechnout se čistého, chladného vakua. Katastrofická dekomprese mu mohla obrátit plíce naruby, ale uchránil by se tak před umíráním v uslintané tupé letargii. Ian se netěšil na to, až bude ležet obličejem dolů v měsíčním regolitu a tonout ve vlastním potu a CO2, zatímco mu budou smyslné nahrávky oznamovat, že má vážné potíže.
Když vypnul přívod vzduchu, cítil se lépe. Žádný protivný tichý sykot, který by mu připomínal jeho postavení. A co bylo nejlepší, přeludy se vrátily. Ian obdivoval jejich nízké plavné smyčky. Přibližovaly se k sobě každých deset nebo dvacet metrů, téměř se dotýkaly. Neměly tváře, jen nepatrné prohlubně v místech, kde by měla být ústa a oči.
Indikátor lanova obsahu kyslíku v krvi začal červeně blikat. Nevšímal si toho. Smyslný hlas v jeho skafandru ho naléhavě žádal: "Otevřete prosím přívodní ventil ve své přilbě." Hrubý mechanický ventil nemohl být přepínán počítačem jeho skafandru. Odvětil tomu sexy syntetizovanému hlasu: "Drž hubu." Ian nebyl ještě připraven na svůj poslední nádech. Přeludy se očividně nějakým dýcháním nezatěžovaly.
Opět se chystal vykročit, s úmyslem setkat se s halucinacemi v půli cesty - ale nohy ho neposlouchaly. Když sklopil zrak, zjistil, že klečí. Upadl, aniž by si toho všiml. Jemný soudržný písek vytvořený věky mikrometeorických nárazů ztlumil jeho pád.
Kontrolka hladiny kyslíku zuřivě blikala. Nejvyšší čas vyslyšet tu sladkou neústupnou nahrávku - "Otevřete prosím přívodní ventil." Ian hmátl dozadu, tápal kolem sebe, našel páku ventilu - ale nedokázal jí otočit. Už jen sevřít ruku v rukavici vyžadovalo velkou námahu. Ochromené prsty neměly sílu pohnout páčkou a dovolit mu těch pár posledních nádechů. Zhroutil se po hlavě do měsíčního prachu.
V šestinové gravitaci padá prach zvolna, jako zvolna se spouštějící damaškový závěs. Skrz padající zrnka prachu viděl Ian pohoří nachýlené do stran, čnící proti dokonale temné kosmické noci. Taková hloupá smrt! Ian miloval život, miloval ho tak, že pobyt na Měsíci v něm vyvolal nutkání lézt po horách. Chladná prázdnota se plížila skrz upocené horko jeho skafandru, přebíhala mu po páteři a hlodala mu ve střevech. Zašel příliš daleko. Prohrál.
Když Luna potemněla, Ian cítil, že ho nějaké stříbrné paže zvedají do náručí, nesou ho nahoru k pavoučím křídlům. Stříbrně zapouzdřená tvář přeludu nevypadala ani trochu lidsky - tvarem spíš připomínala vlčí mordu. To ale bylo lanovi celkem fuk. Mrtvým je jedno, kdo si je odnáší.

Není nic lepšího než ulehnout mrtvý a probudit se živý. Ian ležel na zádech, oči měl zavřené, vnímal slabou měsíční přitažlivost. Vzduch mu proudil do plic i ven. Někde odkapávala voda. V návalu strachu si uvědomil, že nemá přilbu, že je vysvlečen ze skafandru, a že vystavuje tvář i tělo vakuu. Divoce kolem sebe tápal ve snaze zavřít si skafandr.
"Člověče, přestaň honit vzduch a dýchej ho."
Ian spustil ruce. Vysoko nad ním přecházely po kamenech stíny. Ležel v obrovské jeskyni osvětlené stovkami tlustých voskových svíček. Temný vzduch chutnal chladně a vlhce. Vedle něj dřepěl humanoid s psí podobou. lana nejdřív napadlo "vlk", potom "hyena", ale to zvíře nemělo blízko ani k jednomu. Byl to mimozemšťan - Pes z Ariadny, velký jako člověk, proporcemi připomínající paviána, s tmavýma očima jako korálky a střapci soustav zvukových tykadel z každé strany krátkého čenichu. Mezi pootevřenými rty prosvítala dvojitá řada bílých tesáků. Tělo měl Pes zahaleno stříbřitou látkou, maska mu visela po straně, z ramen zvířete vyrůstala duhová křídla pokrytá solárními články. Na jeho stříbrném hrudníku bylo připevněno standardní mluvítko.
Vedla Psa si hověl člověk, muž bledé tváře, modrooký král z pohádek - hezké, bezstarostné rysy, ze kterých přímo čišela

plastická chirurgie. Jeho stříbrná kombinéza dodávala těm téměř stu kilům svalů a kostí úžasný vzhled. Ani jeden z nich nebyl Luňan. Luňané připomínali holografie s podtitulkem "předtím" z reklam na levnou lázeňskou léčbu - člověk byl příliš dobře stavěný a Pes pocházel z nějakého vzdáleného koutu vesmíru.
"Clive Barrow," prohodil svalnatý přelud a pozdravil lana ležérním zasalutováním dvěma prsty. Kývnul palcem na vlka. "Pes. Nijak netouží po lidským jménu."
Mimozemšťanova šestiprstá ruka začala ťukat do kláves mluvítka. "Nazdar, člověče," ozvala se protahovaně krabička, "vítejte ve Vlčí smečce."
Ian se rozhlédl. Přitažlivost se zdála být v pořádku, ale všechno ostatní bylo špatně. Ležel v rozlehlé vápencové jeskyni - jako vystřižené z nějakého dobrodružného románu. Dolů ze stropu visely stalaktity a ze země se zvedaly masivní stalagmity, některé se v půli cesty spojily a vytvořily tak fantastické splývavé kmeny, jako sloupy zpola ztuhlé zmrzliny. Z velké dálky sem doléhalo odkapávání, cákání padající vody, a tenké pištění netopýrů, kteří poletovali u stropu ve světle svící. Malí hnědočerní upíři - Ian si dokázal představit jejich divoké oči jako korálky a lesknoucí se špičáky.
"Kde to k čertu jsem?"
"Na Luně." Pes uhodil do klávesy naučného slovníku: "Největší přirozená oběžnice Země, průměr 3500 kilometrů, gravitace na povr..."
Clive ho přerušil: "A ty se menuješ Ian MacNeil. Bydlíš na Hebridách na Zemi. Dneska je čtvrtek greenwichskýho času. Stačí?"
Bez ohledu na tu stručnou biografii, nic z toho mu stejně nedávalo žádný smysl. Na Měsíci nebyli žádní krvelační netopýři. Nebyl tam vzduch, ve kterém by mohli létat. Ani krev savců, kterou by se mohli živit. A v lunárních jeskyních nebyly žádné stalaktity ani stalagmity, které jsou vytvářeny vodou odkapávající z vápence - protože Měsíc je vyschlý na troud. Maře Imbrium bylo mořem jen podle jména. Na Luně dokonce ani není vápenec, který se tvoří z usazených a zkamenělých pozůstatků pradávných mořských živočichů.
lanovy smysly si očividně vybíraly drogami omámenou dovolenou, to v něm ale nepřehlušilo myšlenku, že by se cítil lépe, neskonale lépe - na povrchu Země.
Nebo alespoň na povrchu Měsíce. Místo, aby se zajímal, kde se tu vzali netopýři, Ian se divil tomu, jak je ten život opravdu překrásný, když si tak představoval odpoledne doma na Hebridách. Bílé plachty na vodě. Moře odrážející barvy západu slunce, měděnou červeň a tmavou lila. Vzpomněl si na tu ďábelsky krásnou letušku, která mu podávala večeři na palubě raketoplánu. Ian se cítil tak šťastný, jako kdyby šeptala: "Až přistaneme, pronajmeme si matraci a rozdáme si to," místo aby jen řekla: "Přeji vám příjemný pobyt."
Dostal druhou šanci, a tak jen blábolil pořád dokola, jak je rád a vděčný...
"Jak vděčný?" zeptal se Pes.
"Můžeš to nějak převíst na prachy?" nadhodil Clive.
"No, opravdu, opravdu vděčný. Připadám si jako naprostý trouba..." "To jsou lidé často," podotkl mimozemšťan. "Víte, že jste měl přívodní ventil zavřeny?"
Ian provinile přitakal. "Šetřil jsem vzduchem."
Psovo mluvítko se zakuckalo. Clive na něj káravě zakýval prstem: "Kámo, ty ale musíš dejchat teď, ne až příští tejden!"
Ian se rozesmál s nimi, přitom se rozhlížel po hlubokých proláklinách jeskyně - zdálo se mu, že galerie nad nimi nikde nekončí. "Kde se tady vzali ti netopýři?"
Clive pohlédl na Psa. "Netopejři? Jaký netopejři?"
"Ten člověk má halucinace," usoudil Pes.
Dobře, asi mi straší ve věži, pomyslel si Ian. A může se tomu někdo divit? Posledních pár hodin mluví samo za sebe.
Iana teď napadlo, že lidé neměli nikdy opouštět Zemi, od dob jeho předků, kteří se jako první vyloupli od anaerobního slizu, se přizpůsobovali životu v atmosféře - a nikde jinde. Snadnost, s jakou jste na Luně mohli přijít o život, byla děsivá. Mohli jste se udusit ve vakuu, otrávit se dusíkem, přebrat kyslík, zmrznout ve stínu nebo se usmažit na slunci. I zpomalené pády vám mohly prorazit skafandr. Ohnivé záblesky z vás mohly udělat topinku. Nebo nepatrná závada v cloně k vám mohla propustit částice tvrdého záření, které by zasely sémě nevyléčitelné rakoviny, jež vás může sklátit o dvacet let později, kdy Luna už bude sotva znatelnou vzpomínkou.
Není to fér. Taková všestranná křehkost dělá z udržování jedince naživu neradostnou otročinu. Bez ustání muset poslouchat. Nemít šanci jen tak v klidu snít, nebo se kochat měsíční krajinou.
Nic lana na tohle dostatečně nepřipravilo, ani 3V, ani let raketoplánem, ani letuščino "Přeji vám příjemný pobyt".
Instinktivně sáhl do otevřeného skafandru pro zpáteční letenku a přál si, aby nahmatal ten plastový příslib, že existuje nějaká kajuta raketoplánu, který ho odveze domů.
Letenka tam nebyla. Ian se prudce vzpřímil do sedu. Jeho potem nasáklá kapsa byla prázdná. Žádná letenka. Ani osobní průkaz. Ani kreditní klíč. Rozhlédl se. Ani jeden z jeho zachránců se na něj nedíval. "Kde jsou mé věci?"
"Věci?" Clive pozvedl obočí. "Jaký věci?" Zvířecí škleb Psa se o jeden nebo dva centimetry rozšířil. Tihle mimozemšťané mají zvláštní schopnost něco pozorovat bez toho, aby se na to museli dívat.
"Věci z mé kapsy. Můj průkaz. Kreditní klíč. Letenka na raketoplán."
"Vzali sme si to." Clive si poklepal na malou kapsu připnutou ke své stříbrné hrudi.
Tak to ne. Jak si mohli dovolit vyrabovat mu kapsy? Ian zuřivě rozvažoval. I když tihle dva jsou velmi divní, zachránili mu život, a on se s nimi ani nechtěl pouštět do křížku. Clive nad ním měl výškovou i váhovou převahu a Pes se zdál být nelidsky silný. Průkaz byl nahraditelný, mohl by se obejít i bez kreditů, ale bez předplacené letenky je to s ním špatné.
"Dlužíš nám odměnu za záchranu," vysvětloval mu Clive. "Nepsanej zákon říká, že máme nárok na půlku - a nepsaný zákony se musej dodržovat do puntíku, i když tady není nikdo, kdo by na to dohlíd."

Zpáteční cesta stála víc, než Ian vydělal za jeden rok. Kdyby někdo jeho letenku prodal, nebo ji použil, aby zmizel na Hliňence, nemusel by se Ian už vůbec dostat zpátky. "Heleďte, já nemám nic proti tomu, abych se s vámi podělil - zasloužíte si nějakou přiměřenou odměnu - ale já musím mít tu zpáteční letenku."
Mimozemšťan si nastavil mluvítko na větší hlasitost. "Člověče, stačila by jedna nebo dvě minuty navíc, a my bychom tady nesmlouvali. Nechali bychom si tu letenku a k tomu ještě spoustu orgánů z vašeho těla a cenných bioimplantátů a zbytek z vás bychom přeměnili na prach v organickém drtiči."
Clive se roztomile zazubil: "Jasně - nemůžeš nám poděkovat dostatečně. Bez vzduchu bys měl letenku na onen svět. Jestli si myslíš, že si dokážeš poradit sám, zvedni se a odejdi. A nezapomeň znova pevně uzavřít propust, až vypadneš."
Jakou propust? Ian nikde neviděl vchod do jeskyně.
"Podívej," uvažoval Clive, "k čemu by ti normálně byla půlka letenky? Raketoplány by tě prostě nevzaly na půlku cesty na Zemi. Jedinej možnej způsob, jak se čestně vyrovnat, je, že z tebe uděláme plnoprávnýho, stoprocentního Člena Vlčí smečky."
"Co je to Vlčí smečka?"
Jeho nevědomost vyvolala soucitné pohledy. Clive se otočil k Psovi: "Tvrdí, že nikdy nic neslyšel o Vlčí smečce."
Pes přehnaně pokrčil rameny, jako by chtěl říct: "To je ten tvůj hloupý druh."
"My sme Vlčí smečka," vysvětlil mu Clive. "Teda její část."
Pes vyrazil mezi stalaktity a prohlížel si vápencový strop. "Nemyslíš, že blecha je už kousek od nás?"
Clive vylovil za zády lanovu přilbu. "Je tady návrh, že to tady zabalíme a vydáme se k bleše. Seš pro?"
"Proti," namítl Ian. "Jsem pro to, abyste mi dali mé věci a ukázali mi cestu k mému vozítku."
Clive pokrčil rameny. "Promiň, já jsem s emzákem. To je dvoutřetinová většina - návrh je schválenej a není proti němu odvolání. Chceš to snad přepočítat?"
"Ne, to není fér."
"Sakra, ne to je demokracie" Clive si přetáhl stříbrnou kápi přes hlavu a podal lanovi přilbu. "Eště rád se staneš Luňanem."
Pes stiskl spínač zasazený nepatřičně do jednoho ze stalagmitů a jeskyně zmizela a s ní i netopýři a všechno ostatní. Ian zjistil, že sedí v průhledné polokouli vklíněné pod převisem na okraji jakéhosi moře.
Clive ukázal stříbrným prstem: "Kuk na strejdu!"
Celá jeskyně byla 3 V holoprojekcí. Vzduch, který napínal stěny bubliny, už vůbec nechutnal chladně a vlhce, teď byl suchý s kovovou příchutí. Ta 3 V byla dost dobrá. Téměř jako ve skutečnosti.
Pes si přetáhl kápi a odjistil propust. Vzduch unikl do prázdna. Bublina splaskla a Ian ustavil amatérský halový rekord v nasazování přilby a uzavírání skafandru. Když se vymotal z propadlého úkrytu, vystoupil na Maře dešťů, pustou lávovou planinu spojující Oceanus Procellarum s Mařem klidu - vyhloubeným před čtyřmi miliardami let kamenem o velikosti Rhode Islandu, který vytvořil v měsíční tváři pravé oko.
Visela nad nimi Země, téměř v úplňku, o hodně větší než Měsíc při nejtěsnějším přiblížení. Bílé cáry mraků klouzaly nad modrými moři. Kolik vzduchu, kolik života! Nedovedete si představit, jaký je Země modrobílý drahokam, dokud ji nespatříte z povrchu její mrtvé sestry.
Ian měl připraven celý milion protestů, otázek a obvinění - ale nic z toho nedokázal vyříknout. Jeho vysílačka byla stále mimo provoz a křičet ve vakuu nemělo žádný smysl. Clive s mimozemšťanem byli pár metrů před ním, s křídly doširoka rozevřenými, mávajícími v odpoledním slunci, splasklý přístřešek nedbale vsunutý pod Clivovou paží. Ani jeden na něj nepohlédl. Ian neměl kam utéct. Musel si bez ustání úzkostlivě kontrolovat kyslík - s přilbovým ventilem doširoka otevřeným nasával do skafandru poslední vteřiny vzduchu.
Objevil se nad nimi ohnivý bod a neustále se zvětšoval, nejdřív zářil víc než Jupiter, pak víc než Země. Čekání na volném moři na blížící se člun může být nepříjemné. Vypadalo to, že blecha klesá přímo na ně, zaměřuje se, aby je zatlačila do regolitu.
Na poslední chvíli se úhel klesání naklonil a blecha dosedla kousek od nich, přičemž zvedla ohnivě rudý oblak prachu a spálených plynů. Člun vypadal staře a neohrabaně, podobný třínohému pavouku s velkýma kruhovitýma očima. "Čertovsky dobrá rána" stálo bíle nastříkáno přes šablonu na dveřích vstupní komory.
Ian se sunul k propusti. Sunout se neznamená běžet, ale poskakovat rychlými přísuny a naklánět se daleko před sebe - v nízké gravitaci Luny bylo k povrchu vždycky dost daleko. Druzí dva ho lehce předstihli. Clive pustil mimozemšťana dovnitř jako prvního, potom rukou naznačil gesto "až po vás", Ian bral příčky po dvou, když lezl do komory. Pak za ním zapadly venkovní dveře.
Když se malá místnůstka zaplnila vzduchem, strhl si Ian vydýchanou přilbu a radostně vdechoval to, co mu nabízela blecha. Malým čtvercovým okénkem ve dveřích průlezu zahlédl, jak Clive ustupuje - Ian okamžitě pochopil, že tenhle skok podnikne jen on se Psem.
Pocítil jemné chvění spřažených kyslíko-vodíkových motorů, tlumené izolační vrstvou a lunárním vakuem. Zrychlení překonalo přitažlivost. Stalo se toho příliš mnoho příliš rychle. A stále ještě se toho dělo příliš. Ian sledoval, jak se jim Luna vzdaluje - a s ní i jeho průkaz, jeho kreditní klíč, jeho letenka domů a pronajaté vozítko, takže už úplně ztratil naději na návrat. Teď byl uvězněn v řítící se kovové bedně, která vysokou rychlostí směřovala kdovíkam. Z dvojice vyšeptalých reproduktorů rachotila hudba - opět Rádio Ganymedes. Veselý král Joviš uvolnil místo sboru Svatyně Kalista, který bez doprovodu přednášel "Výše než andělé" a podobné hity minulého století.

HOUSTON: Hledejte krásnou dívku s velkým králíkem.
APOLLO 11: (Praskot) Prosím?

HOUSTON: Podle pověsti žije na Měsíci krásná čínská dívka jménem Čango. Je tam už po tisíce let. Měli byste ji snadno najít. (Praskot) Doprovází ji velký čínský králík chodící po zadních nohách ve stínu skořicovníků. (Praskot) Jméno králíka není známo.
APOLLO 11: Rozumíme. Pokračujeme v pátrání po té králičí holce.

Čertovsky dobrá rána

Ian zvědavě otevřel vnitřní přetlakové dveře a prosmýkl se mezi modrými palivovými nádržemi v řídící kabině blechy, té stísněné kovové truhly, staré a nemotorné. Moderní raketoplány a lodě s konverzním pohonem ukrývaly své vnitřnosti za panely z leštěného dřeva a plyšové koberce, ale tady nalezl změť potrubí ventilace, elektronických rozvodů a ovládacích panelů. To vše doplňovaly dva lichoběžníkové průzory, které odkrývaly pohled na Lunu. Ostré sluneční světlo spolu s vnitřním osvětlením přebíjely i ty nejjasnější hvězdy a jediný pocit letu vyvolával dvojitý hukot kyslíko-vodíkových motorů.
Pes seděl v nejvzdálenějším křesle, zpola schován za krytem spalovací komory. Bližší anatomická sedačka byla prázdná. Velitelské sedadlo stálo nad spalovací komorou v hlavní ose tahu, která procházela přímo sedacími partiemi pilotových kalhot - pokud je pilot měl na sobě. Z místa, kde Ian stál, se zdálo, že pilot nemá na sobě vůbec nic. Vedle obrazovky s vysokým rozlišením se rozvalovala hladká, holá noha, výš vykukovalo nahé rameno a hlava s nakrátko střiženými vlasy, temnými jako bezhvězdná noc venku. Pilotka něco říkala mimozemšťanovi, takže jí Ian neviděl do tváře.
Prudce se otočila. "Vítej na palubě, cizinče. Kam jsi měl namířeno?"
Ian byl příliš omráčen, aby odpověděl. Tvář pilotky byla zbrázděna hlubokými přirozenými vráskami, netknutá plastickými operacemi. Nebyla ošklivá - měla tvář ženy, která už nějaký ten pátek žije a těžce pracuje, aniž by těžila z výhod chemicko-chirurgické kosmetiky. Ale co ho opravdu zasáhlo, bylo její tetování. Pravou tvář obličeje jí pokrýval obraz chřestýše s pestrobarevně vzorkovaným hřbetem, chřestítka se dotýkala jejích úst, tělo se jí svíjelo po tváři a stáčelo se nad obočím - rozevřená tlama s tenkými zahnutými špičáky chystající se k útoku jí vyplňovala čelo. Opravdu by ten obličej neoznačil za přitažlivý.
"Jmenuju se Angela O`Terrall." Její protahovaný přízvuk byl hebký, smetanový a medový. Když sklonila zrak ke svému nahému tělu, zasmála se: "Ehm, promiň ty kozy. Nevěděla jsem, že na sebe musím něco hodit, když se stavuju pro Psa."
Kývla ke druhé sedačce. "Emzáci kašlou na to, co máš na sobě - nebo jak vypadáš. Nemají lidské pocity."
Psovo mluvítko vyloudilo zvuky upřímného souhlasu.
Angela se předklonila a popadla černý trikot přetažený přes kryt navigačních přístrojů. Zatímco zápasila se syntetickou látkou, lanovi se podařilo představit se. Bylo pro něj snazší mluvit k jejím nahým zádům a ramenům, než k tomu vytetovanému chřestýši. Angela se narovnala a stáhla si černý trikot dolů k pasu. "Já se Psem se chystáme k libračnímu bodu nad odvrácenou stranou," vysvětlila mu. "Budu děsně ráda, když se k nám přidáš."
Librační centrum nad odvrácenou stranou byl vzdálený bod ve vesmíru balancující na rozhraní soustavy Země-Měsíc - neskutečně daleko od místa, kde potřeboval být Ian. "Panebože, to ne! Proč, k čertu, by..."
Umlčela ho hadím pohledem. "Máme tam nějaké zařizování. Soukromě. Když nechceš do libračního bodu, proč ses věšel na Psa?"
Soukromé zařizování? Ian tomu byl ochoten věřit. Nechtěl vědět víc a doufal, že zůstane tak neposkvrněný a nevinný, jak to jen půjde. Angela by sotva spalovala pohonné hmoty jen proto, aby ukázala nějakému psovitému mimozemšťanovi co nejhezčí pohled na soustavu Země - Měsíc. Clivovi se Psem čišela z očí jejich zlodějská minulost - vždyť nedávno obrali lana o všechno, co za něco stálo. Angela vypadala jen o chloupek čestněji.
Roztřeseně si řekl, že se musí pokusit přesvědčit Angelu, že je počestným turistou v neštěstí. Překotně jí převyprávěl celý svůj příběh. Jak sem přiletěl ze Země, aby osobně prozkoumal novou konstrukci spalovací komory pro přeměnu hmoty - potom vyrazil na takovou malou soukromou lunární výpravu. V Koperníku-sever si pronajal vozidlo i skafandr, což se ze současného pohledu jevilo jako strašlivý omyl.
Ian si chtěl hrát na Neila Armstronga, vypravit se do neznáma. Nebo alespoň někam, kam dosud lidská noha nevkročila. V měsíčních Karpatech je ještě spousta nepokořených vrcholků. Ovšemže toužil vystoupit na panenský vrchol a v duchu si tu horu pojmenovat po sobě. Kde jinde v soustavě Země-Měsíc můžete vtisknout svou stopu do míst, kudy ještě nikdy nikdo nekráčel? V porovnání s Lunou je Antarktida doslova přelidněná - klokotající past na turisty se znečištěným ledem a hordami pouličních žebráků. Ale ten člověk z půjčovny byl typický Luňan, vytáhlá hubená lasička, která ho pustila ven s nebezpečně poškozeným skafandrem a srdečným poplácáním po zádech. (Zde se dočkal od Angely potlačovaného chichotání.) Zabloudil (neskrývaný smích). A byl zachráněn (potlesk z Psova mluvítka). A okraden (směs smíchu s potleskem).
"To je celá Luna." Angela potřásla hlavou. "Paní Selené je lepší prohlížet si z dálky. Ráda bych si poslechla závěr téhle opravdu veselé historky, ale bohužel se teď musím zase trošku věnovat řízení." Angela přerušila přívod paliva a hrála si s polohovými motory. Otočka. Pád. Znovu pomocné motory. Chvíle beztížného stavu. Odvrácená strana Luny se vyhoupla před průzory. Krátery se vzájemně překrývaly. Nebyla tu žádná temná mana. Širá lávová maře byla všechna na přivrácené straně, pod vlivem zemské přitažlivosti vytvořená slapovou činností. Odvrácená strana byla zmučenou měsíční krajinou sekundárních a terciálních zásahů, kterým vévodilo obrovské volské oko Orientální pánve.
"No není úžasná?" vydechla Angela. Psovo mluvítko vyloudilo houpavé crescendo, předehru z populárního songu "Velká zeď z galaxií".
Všiml si, že se Angeliny rysy zjemnily, had odpočíval, ukolébaný hudbou a měsíčním kouzlem, teď už se nechystal k útoku, stal se pouhým neobvyklým vzorem zasazeným do ženiny tváře. Melancholicky pokrčila rameny: "La Luna a Modrá koule jsou ty nejlepší důvody, proč létat po soustavě."

Ian pokrčil rameny: "Vyměnil bych všechny další krásné výhledy na odvrácenou stranu za letenku na Zemi." S každou míjející vteřinou klouzal dál od svého domova na Hebridách.
"Na Zem tě vzít nemůžu," řekla mu. "Modrá koule na to má moc silnou gravitační šachtu a hustou atmosféru. Moje blecha by se rozprskla na kousky, než by dosedla na povrch."
Angela se na chvilku zamyslela: "Musela bych tě vykopnout na nízké orbitě, v nějaké továrně nebo výzkumné stanici - nebylo by těžké sehnat odtamtud nějaký odvoz na Hliněnku."
Ian o tom začal uvažovat. Blecha by mohla sestoupit na nízkou oběžnou dráhu, odlehčená a obsazená pouze dvěma lidmi. Tohle nebyl ani v nejmenším způsob, jakým by se chtěl vracet - Ian by dal mnohem raději přednost vzduchovým polštářům křesel raketoplánu, zásobenému baru a zábavným programům během letu. Ale...
"Něco by to stálo," dodala Angela. "Museli bychom pořádně přitopit pod kotlem, abychom se tam dostali, a pak na té nízké dráze ještě doplňovat palivo. Udělám ti velmi slušnou kamarádskou cenu - palivo plus deset procent za námahu a režii. Jasně, že by bylo levnější vyhodit tě na odvrácené straně, nebo i vysadit tě někde kolem Tycha nebo Armstrongovy stanice."
Možná levnější, ale návrat kamkoli na Lunu by byl krokem zpět. Ian měl jen mizivou naději, že by našel Cliva, a bez platné letenky by jeho osud zůstal v rukou Luňanů. Ti vychrtlí hajzlíci by se jen třásli, aby ho mohli poslat domů, z lidumilnosti by si přitom účtovali jeho agentuře dvoj- nebo trojnásobek za pokoj, stravné, cestovné, škody na skafandru a vozítku, použití toalety a za každý doušek kyslíku. Luňané byli uzpůsobeni k parazitování na návštěvnících z Hliněnky. Kdyby se vrátil na Měsíc s holým zadkem, bez zpáteční letenky, bylo by to srovnatelné s pádem do nádrže se žraloky ve chvíli, kdy se vyzvání ke krmení. Ian se potřeboval dostat domů. Na Zemi by mohl žádat náhradu škody za ztracenou letenku a kredity a došlápnout si na turistický obchod u pozemského soudu, který by stanovil odškodné a bolestné.
Angela ho sjela pohledem. "Ale ráda bych věděla, jak bys mi mohl zaplatit."
Ian se naježil: "Můžu zaplatit. Ale musím se spojit se svou agenturou, abych mohl zařídit nějakou rozumnou náhradu..."
Rázně ho přerušila: "Tahle blecha nefunguje na sliby, ať už rozumné nebo ne." Angela se zalíbením poklepala panel. "Tvůj vektor může změnit jen opravdická pohonná hmota."
Ian pohlédl na Psa uvelebeného v sousedním křesle. Mimozemšťan do hovoru nezasahoval.
Angela se předklonila: "Teď zase musím chvilku létat." Zaburácely hlavní motory. Blecha se pootočila a změnila směr. Ian se musel chytit madla, aby nezačal poletovat po kajutě jako lentilka v krabičce. Odvrácená strana pod nimi se zhoupla dozadu a v zorném poli se vyloupl jejich cíl.
Lagrangeův bod nad odvrácenou stranou je nejvzdálenějším libračním centrem v soustavě Země-Měsíc, místem, kde přitažlivost lodi k Zemi je přesně vyvážena její přitažlivostí k Měsíci, což udržuje loď v klidu relativně k těmto dvěma tělesům. (Nic se nikdy nezastaví relativně ke všemu.) Dokonce i tato omezená stabilita je jen zdánlivá - sebemenší posun poskytne Zemi nebo Měsíci převahu, která způsobí, že loď se začne od tohoto rovnovážného bodu vzdalovat. Je to neobvyklé místo, o jehož návštěvě se lanovi nikdy ani nesnilo.
V Lagrangeově bodu obíhala jediná loď, která připomínala třílistý ventilátor. Posuzovat velikost proti nesmírnému černému pozadí, kde dokonce i hvězdy se zdají být malé, je obtížné, ale Ian odhadl, že loď musí být poměrně velká a dost stará, poháněná slunečními kolektory spojenými s fúzním reaktorem. Jedna až dvě otáčky za minutu byly prostinkým způsobem, jak simulovat gravitaci.
Angela se s blechou obratně napíchla najeden ze spojovacích uzlů v hlavní ose lodi. Ian pocítil lehké trhnutí. Uzávěry se automaticky otevřely a oni byli spojeni s tělem lodi. Průzory kabiny Ian viděl kilometry zvolna se otáčejících slunečních kolektorů, jejich hladký povrch tečkovaný dopady mikrometeoritů.
Angela vypojila ovládací pult, zákmitem kolen přešla do překotu skrčmo a skončila v demipliéu vchodu do propusti - pěkná ukázka gymnastiky při nulové gravitaci. Zároveň tím dokázala, že zná každý milimetr téhle kabiny. Přiléhavé černé triko jí sahalo jen do pasu a čistě ji tak dělilo v polovině, čímž ještě zvyšovalo její tajemnost - z poloviny byla tmavá a nepřístupná, zakončená tím hrozivým tetováním, z druhé poloviny pak byla zcela odhalená, dokonce i svůdná. Bez ostychu proklouzla kolem lana, vplula otevřenou propustí do velké lodi a zmizela v otočném průlezu systému vyrovnávajícím rotaci - aniž by se obtěžovala ohlédnout se.
Ian se vnořil za jejím mizícím zadkem, protože nechtěl zůstat na palubě blechy pouze ve společnosti velkého ošklivého mimozemšťana. Jakmile ji dostihl v protirotačním oddílu, Angela natáhla ruku a přibouchla vnější dveře komory se slovy: "Je tu místo pro dva. Pes se může svézt v další várce."
Začali padat k vrcholu slunečních panelů. Tíže se zvyšovala. Angela si ho prohlížela, s hlavou natočenou, takže mu záměrně ukazovala profil nenarušený tetováním. Teď už byl Ian na ten trik připravený. Šlehne po něm hadem, kdykoli ho bude chtít šokovat. "Jsi opravdu hrozně roztomilý," usoudila. "Máš taky tělo, které se vyrovná tomu obličeji? U chlapů ze Země to tak většinou je." Tohle byla jen provokace a oťukávání. Ona věděla, že Ian nemá sebemenší šanci, aby si k ní v tomhle těsném prostoru něco dovolil, obzvlášť když je oblečen důkladněji než Sir Galahad.
Kabinka se žuchnutím zastavila na úrovni zhruba dvou třetin normální přitažlivosti. Angela patou rozrazila výstupní dveře. Do kabinky vnikl vlhký, zamlžený vzduch. Přehoupla nahé nohy přes okraj a proklouzla průlezem. Ian ji následoval; měl co dělat, aby se vyrovnal s Coriolisovou silou a svým nemotorným skafandrem.
Ocitl se ve fotosyntetickém skleníku. Po přepážce se pnula vinná réva. Mihotavé osvětlení s nízkou gravitací vyvolávaly v lanovi dojem, že stojí na dně rybníka zarostlého rákosím. Z podrostu ho zvědavě pozorovala nějaká zakrslá koza.
"Pozor na kozí bobky." Angela odstrčila několik šlahounů a odkryla další přetlakovou propust. "A sundej si ten skafandr. Bude to pro tebe pohodlnější." Proklouzla východem, opět bez jediného ohlédnutí.
Ian se odstrojil, jak nejrychleji dovedl, otevřel skafandr až dolů ke kolenům jako nějaké dětské dupačky. Když vystoupil

ze skafandru, nacpal ho do otevřené propusti nad sebou, aby udržel dveře výtahu zablokované proti uzavření. Pokud zůstane propust otevřená, tuny vzduchu budou přetlakem držet kabinku výtahu, aby se nemohla vrátit k Psovi. Mimozemšťan byl teď stejně daleko, jako kdyby byl doma na Ariadně.
Hrdý na svou vynalézavost, Ian si pyšně vykračoval za Angelou. Teď tu byl jen on a ona. Žádný nemotorný skafandr. Žádná akrobacie v beztíži. Žádný nadřazený Pes. Svaly tužené na Zemi mu ve dvou třetinách g dodávaly pocit síly a hbitosti a velmi výrazný pocit moci. Poprvé od chvíle, kdy se ztratil, mu okolnosti začaly hrát do ruky. Angela měla trochu drsné způsoby - ale na jeho straně stál zákon (nebo to, co se rovnalo zákonům na Luně). Ona bude muset spolupracovat a alespoň mu spojit hovor na Zemi - nebo se stane spolupachatelkou krádeže a únosu. Otevřel přetlakovou propust, připraven být mírný, ale důrazný.
Ve vnitřní kabině nerostlo žádné víno ani jiné popínavé rostliny. Místo toho na něj pošilhávalo velké kamenné oko. Jakmile Ian prošel propustí, přepážka za ním se změnila v písečné duny, stoupající a klesající pod bezoblačným nebem. Viděl, že oko náleží ke kolosálnímu obličeji, zpola zasypanému pouštním pískem. Ian tu tvář poznal okamžitě. Byl to Ramses II. Vedle hlavy stály dvě vysoké kamenné nohy bez těla.
Byla to samozřejmě projekce, která skrývala skutečnou palubu a přepážky za 3 V obrazem zbořené sochy Ramsese II. Vlastně ten obraz ani neodpovídal skutečnosti. (Ian na vlastní oči viděl originál té sochy, obklopený pobořeným chrámovým komplexem, stanovišti půjčoven velbloudů a turistickými obchody.) Byla to projekce Ramsesovy padlé sochy, jak ji vyobrazil Shelley ve své básni "Ozymandias":

Nic krom toho nezůstalo. Rozpadlo se v prach
Z této trosky kolosální, nezměrné a holé
Pustý, hladký písek mizí v širých dálavách.

Ale bylo to do nejmenších podrobností stejně povedené, jako ta jeskyně s netopýry. Cítil ten horký suchý vzduch, slyšel vítr kvílící nad dunami. Do tváře mu bušila zrnka iluzorního písku.
Pod lanovýma nohama ležel perský koberec zářivých barev. Angela seděla s nohama zkříženýma na velkém vyšívaném koberečku a nalévala do porcelánových šálků čaj z mosazného samovaru. Ian usoudil, že skutečný je jen kobereček a čajový servis, všechno ostatní byla smyslová iluze. Rozhodl se, že nedá najevo svůj údiv, sedl si a vzal si nabízený šálek.
"Takže nemůžeš zaplatit za cestu domů, dokonce ani za odvoz na odvrácenou stranu?" Když Angela mluvila, kobereček se začal zvedat. Ramsesův obličej a nohy klesly mimo dohled. Duny se zmenšovaly. Koberec se vznesl, začal se vlnit nad pustinou ozářenou sluncem.
"Nemůžu zaplatit za nic," připustil Ian a snažil se nevšímat si pouštní krajiny ubíhající pod ním.
"Spousta z nás tady nahoře má podobné finanční problémy."
"No tak, kolik by mě stál přenos signálu na Zemi?"
Angela se zamyslela. "Když tě spojím, přiletí si pro tebe? A zatknou Psa?"
"To doufám." Ian slyšel ve větru cinkat zvonky karavany. Pod nimi se jako husy vlekla řada velbloudů a vrhala dlouhé stíny na planinu.
Zavrtěla hlavou. "To by nešlo. Já toho mimozemšťana potřebuju. Právě teď je na sestupné orbitě kolem Neptunu Cikánská mateřská loď, která musí být neodkladně opravena. Všem na palubě hrozí smrt - a ten mimozemšťan je mou zárukou kreditů, které je můžou zachránit."
Kristepane, Cikáni. Všechno teď do sebe podivně zapadalo. To starožitné vybavení. Angelina neomalená mluva. A 3V představení jako z Pohádek tisíce a jedné noci. Cikáni žili celý svůj život na těsných palubách lodi. Podobné iluze je chránily před příznaky psychotické klaustrofobie. Byli stejně zatvrzelí jako Luňané a dvakrát tak divocí, s odměřenou neúctou k právům a názorům blátošlapů ze Země. Ian by se musel hodně snažit, aby si získal její sympatie. "Podívej," zaprotestoval, "nemůžu se soustředit, když tady takhle poletuju jako Ali Baba. Přistán s tím koberečkem."
Koberec nabral rychlost. Na horizontu se mihly dvě řady palem, které vroubily dvojici řek. Na dohled se vyhoupl Harun-al-Rašidův Bagdád. Koberec klesl, těsně minul obrovské hradby. V náklonu obeplouval vysoké minarety, řítil se nad zpocenými přístavními dělníky v docích a davy handrkujícími se na bazarech, zamířil přímo k Harunovu paláci s kopulemi a věžičkami v samém srdci města. Snesli se do prostoru paláce, koberec proklouzl pod přezdobenou sloupovou halou a dosedl na sluncem ozářený dvorec harému.
Ženy a dívky posedávající pod citroníky si u fontány s růžovou vodou hrály s trpasličím jelenem a opicí se zlatým obojkem. Nesmlouvaví eunuši střežili špičatou bránu. Angelina představivost utvořila tisíce sugestivních detailů, Ian slyšel klapot jelenových stříbrných podkůvek na dlaždicích. Angela odložila svůj šálek. "Ty jsi Hliňák, že jo?"
"Neříkal jsem to snad už?"
"Máš práci?"
"Ano, říkal jsem ti..."
"Nárok na penzi, placenou dovolenou, zdravotní pojištění..."
"No ovšem."
"A zubní péči?"
"Nevím..."
"Prostě nejsi uchazeč o podporu. Já nemám nic z toho. Všechny svoje problémy musím řešit z ruky do ruky - a ty tvoje mi jsou fuk. Ale jsou na mně závislí lidé. Starci a děti, kteří nemají podporu od nikoho, ani penzijní fondy. Jestli jejich loď neopravíme, všichni zemřou, až klesne z orbity."
"Jistě, zní to krutě..." Ian tápavě pátral po nějakém řešení, ale žádné jednoduché ho právě nenapadalo.

"Krutě? Sakra, to je jen gravitace. A gravitace je zákon - udržuje to celou soustavu pohromadě. Na to se nedá stěžovat. Ale s pomocí Psa si můžeme dovolit tu loď opravit."
"Proč je ten Pes tak vzácný? Podle mě jsou víc ke škodě než k užitku."
"Chceme ho nasadit do Velkých her v Tychu."
Hráči. Můj Bože! Proč by se Angela nemohla zapojit do něčeho rozumného a praktického, jako jsou třeba úvěrové podvody nebo únosy mezihvězdných křižníků? "Při hazardu nikdo nevyhrává," protestoval.
"Vlčí smečka ano!" vypadalo to, jako by chřestýš vystupoval z Angeliny tváře, a tím lanoví připomněl, že často je závislost na hrách spojena se zohyzďováním - důsledek hluboko zakořeněné nechuti k obyčejnému tělu, dokonce i tomu vlastnímu.
Bez ohledu na to, že byl plnoprávným členem Vlčí smečky, neměl Ian ani nejmenší víru v tuto podivnou organizaci. "Podle toho, co jsem viděl, bych na ně nevsadil ani zlámaný mikrokredit, natož svůj zdravý rozum." Hazard byl tou nejzákeřnější závislostí, jaká kdy byla objevena. Ian by rád uchránil svůj mozek podobného šílenství.
"Už jednou vyhráli," Angeliny oči se třpytily utkvělou představou hráče - protože se něco jednou povedlo, musí se to povést znovu. "Stavět Psa před zákon nemá smysl. Nikdo si na něm nic nevezme. On je mimozemšťan. Nemá oblečení. Ve svém měsíčním obleku nemá ani kapsy. Jediný způsob, jak by mohl mít u sebe tvůj průkaz a letenku, by byl, kdyby je snědl."
Předklonila se a celé její tělo vyzařovalo zoufalou naléhavost. "Zapomeň na svou mizernou prácičku. My se chystáme vyhrát jackpot v dostizích! Zbohatneme vlastním přičiněním. Zachráníme tebe i mou loď. Už vidím, jak letíš zpátky na Zemi ve velkém stylu. Soukromým raketoplánem. Svou vlastní orbitální jachtou!"
"A co když prohrajeme?" Závislí o ničem takovém nikdy neuvažují-jsou pohlceni hrou pro ni samotnou. Na Zemi byly miliony zcela závislých, ale tam byla ta nemoc víceméně pod kontrolou, v klinikách, které vám pomohly osvobodit se a vrátit se k normálnímu životu nebo naučit se s takovou závislostí žít. Na Tychu bylo všechno dovoleno. Závislí byli vysáváni, dokud jim nevyschla zásoba kreditů a dokud se nestali majetkem herních kasin - duší i tělem. "Bože, proč si nemůžete vydělávat na živobytí počestně!"
Angela se zasmála: "Tohle je absolutně nejlegálnější věc, kterou kdy Clive dělal. Ať už vyhrajeme nebo ne, já osobně se postarám, aby ti to stálo za to."
Nebylo třeba ptát se jak. Fontána asi rozprašovala nějaký ďábelský feromon, který mu žhavil hormony do ruda - což lanoví připomnělo, proč kalifové stavěli tyto provoněné harémové dvorce. Pro případ, že by přesto nepostřehl tu výzvu, hurisky se začaly svlékat a koupat, cákaly si navzájem růžovou vodu po ňadrech a stehnech, vyžívaly se v erotických hrátkách. Zároveň spustili ptáci v klecích "Šeherezádu".
Ian se přemáhal, aby se mu netřásl hlas. "To je šílené. A protizákonné. A já se k Tychu ani nepřiblížím."
"Podívej, dávám ti stoprocentně svobodnou volbu." Angela se zaklonila a dovolila mu, aby si ji mohl celou prohlédnout. "Buď můžeš jít se mnou do Tycha. Nebo poručím Drobkovi, aby tě pohlídal, než se se Psem vrátíme bohatí a šťastní."
"Drobkovi?"
Ukázala bradou na opici se zlatým obojkem v zahradě, jediného samčího účastníka té lesbické zahradní slavnosti. Tohle byl problém všech hráčů, bylo pro ně nemožné odlišit iluzi od skutečnosti. Bylo by potřeba víc než jen 3V gorilu, aby lana násilím přinutili k souhlasu. "Trvám na tom, abys mě spojila se Zemí přes některou z libračních stanic."
Angela se usmála a luskla prsty. Opičák se odšoural pryč od svých spoluhráček a vystoupil na koberec. O chvilku později trůnil Drobek na lanovi a vypadalo to, jako by ožil Ramsesův kolos. Nade vší pochybnost šlo o skutečného třísetkilového superšimpanze, schopného napěchovat lana do jeho šálku od čaje. "Buď Drobek nebo já, vyber si."
Angela mu pohlédla zpříma do očí, napůl žena, napůl had. "Ať si vybereš cokoli, slibuju ti, že ti neublížíme."
Dáma nebo obluda? Ian neměl příliš na vybranou. Tycho může být prvotřídním výplachem mozku, ale převážil nad alternativou motat se tady s Drobkem v roli věznitele. Ani za nic by tu nezůstal, dokonce ani kdyby Harunův harém byl skutečný a ochotný ukojit ho.
Zvedl obě ruce. "Dobře, tedy vzhůru do Tycha!"
Angelina blahopřání přerušilo vytrvalé bušení na jednu z bran harému. Znuděný eunuch vytasil šavli a otevřel cedrové dveře, za kterými se skrývala plastmetalová přechodová komora, plná výstroje pro výstup do vesmíru a splasklých skafandrů. Vystoupil z ní Pes napěchovaný ve stříbrném skafandru a bylo na něm znát, že právě vyšplhal po několikakilometrových slunečních panelech, aby se dostal do obytné části. "Kabinka se nevrátila," stěžovalo si jeho mluvítko. "Nějaký hňup zablokoval propust výtahu."

Bud zdráv, Caesare,
my, kteří nejdeme na smrt, tě zdravíme.
- Motto Cirku Maximu

Velké hry

Heroin, koks, perník, speed, chlast, LSD, hašiš, konopí, opium, ani rulík, nic z toho (ani všechno dohromady) nemělo ani poloviční návykovost jako hazardní hry. Na důkaz toho byly všechny výše zmiňované drogy (a stovky dalších) nabízeny zdarma nebo v režii zákazníkům heren v Tychu. Ne, aby soupeřily s hazardem - k čemuž by stejně nikdy nedošlo - ale aby poskytly uvolnění mezi hrami, aby odplavily napětí z rozedraných neuronů.
Angela posadila blechu přímo do masivních hradeb Tycha, mezi dlouhé odpolední stíny. Jako na většině lunárních sídlišť, i tady vypadala přistávací plocha opravdu opotřebovaně, rozrytá, zjizvená krátery od motorů a stopami

transportérů. Jako velcí hrobaříci soupeřící o čerstvou mrtvolu se vyrojila automatická přetlaková vozítka, aby je přivítala. Každé z nich neslo logo jiného herního paláce. Angela vybrala jedno označené Cirkus Maximus.
Ian se opřel do pohodlné lenošky otočené ve směru jízdy. Angela se vtiskla vedle něj. Pes se schoulil do klubíčka na podlahu, očividně pohrdající lidským luxusem. Drobek se nacpal do plastové sedačky jako King Kong, který se snaží vtěsnat se do menšího obývacího pokoje. Tycho byl starý jen pár miliard let, vyhloubený jakousi poletující horou o něco menší než byla ta, co vytvořila Koperník. Herní paláce se tyčily na centrálním masivu. Dno kráteru kolem bylo odstupňované jako obří japonská skalka, pokrytá staletými kolejemi dopravníků. Nad malou černou proláklinou se tyčil masivní sloup, na jehož vrcholku byla posazena svatyně věnovaná Dharmovému tulákovi a jeho cestujícím.
Transportér si to šinul přímo k soukromé propusti, aby zamezil ztrátám zákazníků Cirku Maximu ve prospěch jiného kasina. Vjel přímo do autobaru a herního oddělení vybudovaného tak, aby připomínalo římské forum. Holografie to místo opticky zvětšovaly a atmosféru dotvářelo dunění hitu "Neronovo potěšení".
Na 3V arkádě pulzující simulovaným životem se zvedal nevkusný oblouk. "Přistupte blíž!" ozval se křik. "Vyberte si z TISÍCE CIZÍCH SVĚTŮ - bojujte s DIVOKOU ZVĚŘÍ ve sluncem rozpálené ARÉNĚ, vyhrajte PANENSKOU OTROKYNI uvězněnou v kleci nad vámi - ZMOCNĚTE SE JÍ na rozpáleném písku!" Ian podle toho nadšeného vyvolávání usoudil, že kóje v hledišti musí být téměř prázdné.
Polobozi v trikotech a tógách a ženy zabalené v neuvěřitelně blýskavých úborech se bavili tak nevázaně, že to musely být buď volavky nebo hologramy. Jakmile Ian přešel kolem pasáže s drobnými sázkami, pokročil před něj s úklonou uhlazený majordomus. Byl to Luňan, s úzkými rameny a náznakem nepřítomného úsměvu závislého hráče. Nevýznamní zaměstnanci byli většinou ztroskotanci virtuální reality, kteří si do roztrhání těla odpracovávali své dluhy vůči kasinu.
Ian zjistil, že Clive jim už pronajal apartmá. Potetovaná Angela, superšimpanz Drobek, ani exotický mimozemšťan nevyvolali žádné překvapení. Ian nabyl přesvědčení, že by mohl plivnout majordomovi do tváře a ten úsměv by z ní nezahnal. Bylo nemožné rozrušit někoho, kdo procházel životem jako stín - ve svém volném čase mohl být Caligulou nebo Kublajchánem, vládcem nějaké umělé Xanadu, s harémem plným mladých núbijských hurisek. Vítat návštěvníky pro něj byla jen řada hodin práce v kole, která trvala tak dlouho, aby to zaplatilo jeho další potěšení. Museli byste mu přinejmenším vrazit plazmovou pochodeň mezi prsty u nohou, abyste se dočkali něčeho víc než jen uctivého: "Tudy prosím."
Angela odvedla Drobka do jejich apartmá. Ian šel se Psem obhlédnout hrací arénu, sráznou, technikou nadupanou jámu páchnoucí krví a pískem, obklopenou polstrovanými pohovkami a nízkými stolky. Ze středu jámy se zvedaly dva gigantické hologramy. Obrovský retarius, ozbrojený rybářskou sítí a trojzubcem, napadal amazonskou samnite v poloviční zbroji, která se bránila podlouhlým štítem a španělským krátkým mečem. Hologram ženy kulhal po zásahu do nohy a napříč retariovou svalnatou hrudí se šklebil krvavý pruh.
Tenhle souboj fantomů se těšil nepatrné pozornosti případných hráčů shromážděných kolem jámy, radících se ve skupinkách i dvojicích, uzavírajících sázky, probírajících taktiku nebo procházejících vyobrazenými mapami Afriky devatenáctého století a středověké Transylvánie. Stoly byly plné typického luňanského turistického občerstvení: kán sekaná a karbanátky, salát z trojích hub, pepřený pórek, champignons far cis a jedlé červené řasy. Co chvíli někdo pohlédl nad gigantické gladiátory a na šestiúhelníkovém panelu vznášejícím se nad nimi sledoval průběžné výsledky probíhajících her.
Ian si všiml, že většina her už je uzavřená a zajímá jen dostihové špehy a hráče. Týmová vyřazovačka Renesanční Itálie už skončila pro tucet párů, které se navzájem vyvraždily dýkami a poháry s jedem v úzkých uličkách a na banketech krásné Verony. V artušovském turnaji to vypadalo na to, že Lancelot zlikviduje zbytek protivníků. Gawain s Galahadem se nekvalifikovali. Tristam s Mordredem byli vyřazeni nepěkným pádem a zlomeným kopím. Bedivere se udržel přes nepříznivý kurz 20 ku 1. V sálajícím vedru se už chystal start tažení Kapské Město - Kahira a pozornost se soustředila na Velký lunární dostih, který stále ještě přijímal opozdilce za snížené ceny. Tabule ukazovala, že měsíc nad Drákulovým hradem dorůstá a je už téměř v úplňku.
Na spodním řádku šestihranné tabule stalo upozornění - VŠECHNY VÝSLEDKY JSOU DEFINITIVNÍ.
Objevil se Clive procházející se v davu, oděný jako blonďatý Alcibiades ve zlaté tóze, jejíž purpurový lem mu zametal cestu. Několikrát se zastavil, aby naslouchal diskusím o strategii a výměnám názorů, někdy hlasitým, jindy jen šeptaným. Když dorazil k lanovi, poplácal ho po zádech. "Přesně na čas - přihlásil jsem nás do Dostihů. Začínáme v 7:00."
Vyzáblý Luňan s ostře řezanými rysy, ulízanými černými vlasy a uhlazenými vousy se vyloupl z davu a nenápadně se rozhlížel na všechny strany. Clive Luňana představil slovy: "Tohle je Philaemos, ale můžete mu říkat Phile - je na naší straně, aspoň myslím."
Phil dychtivě přikývl. "Až k hradu."
"Až k hradu," zopakoval Clive a zasmál se.
Ian věděl, že spojenectví a konspirace byly nedílnou součástí týmových vyřazovacích soutěží. Ale jakmile jste se připojili, bylo dovoleno všechno; překvapení, hra na dvě strany a zrady patřily k běžné taktice. Vyřazovací dostih měl jedinou cenu, "Upíří srdce", krvavě rudý rubín ukrytý v silně opevněné věži Drákulova hradu. Každý tým mohl zvýšit své šance spoluprací s ostatními - dokud nebyl hrad dobyt nebo dokud nevyšla něčí zrada najevo. Ale ten, kdo se zmocnil rubínu, byl jediným vítězem nahromaděné částky - minus podíl kasina.
Phil se ostražitě rozhlédl: "Bílá družina vás vyzývá k uzavření spojenectví."
Clive zvedl zrak k panelu. "Jasně, ti vypadávají v úvodních kolech. Dobře, řekni jim, že Vlčí smečka to přijímá."
Phil odcupital pryč, šťastný, že získal společníky, které bude moci zradit. Clive ztišil hlas. "Philaemos se ometá kolem jámy a domlouvá hry, na který nemá dost kreditů. Lidi mu říkaj Phil Volavka, ale on je úplně neškodný, pokud mu ovšem náhodou nezačnete důvěřovat."

Bílá družina nevypadala příliš jako skupina rytířských dobrodruhů Conana Doyla a nevypadali ve svých řasených tógách ani příliš římsky. Jeden z nich zavrčel na Psa: "Tenhle stůl je pro lidi."
Clive vykouzlil zářivý úsměv. "On není nebezpečný."
Podle výsledků na tabuli byla Bílá družina už přemožena Tatary v jednom z prvních kol. Ian rozeznal nervózní dumání hráčů nad prohraným kolem. Pár jich sedělo stulených v pohovkách s přivřenýma očima upřenýma na odtikávající časomíru.
"Skvělé, naprosto skvělé," mručela statná blonďatá amazonka v mužské tóze. "Určitě's jim dala pořádně zabrat, Gertrudo. Volali mámu, než tě podřízli."
"Pitomost, Sheilo. Tebe tak pitomě nenapálili." Její společnice, malá černovláska, byla oblečena více žensky ve špatně padnoucím jónském chitónu.
"Co jsem teda měla dělat? Ti Tataři nás prostě jen doběhli, když se tam zničehonic vyloupli. To nebylo ani trochu čestné." Sheilin důraz na čestnost byl odměněn krutým smíchem. "Chci říct, jak můžou přitáhnout ten podělaný vraždící stroj Kipčaků odněkud ze Střední Asie, jen aby nás zlikvidovali?" Na to neměl nikdo odpověď, vyjma té obvyklé: dokud kasino dodržuje podmínky hry, může Cirkus Maximus zasahovat do průběhu, jak je mu libo. Záviselo jen na hráčích, jestli ten systém porazí, nebo jestli odejdou poraženi.
Ian stočil zrak na tabuli, aby zjistil, kolik je hodin. Téměř 22:00. Měl by už odpočívat. Anebo ještě lépe, ležet s Angelou v posteli.
Pes se dostal do zásadního sporu s představiteli Cirku Maxima, kteří trvali na tom, aby se zúčastnil hry v lidské podobě. Citoval několik dohod a tvrdil, že byla poškozena jeho práva mimozemské bytosti - vyhrožoval jim, že na ně podá žalobu. Pokud nemá kasino speciální ustanovení pro mimozemské hráče, může se alespoň zúčastnit jako pes. Jakákoli lidská role by stejně byla příliš ponižující.
Sheila si poradně ukousla z pepřeného pórku. "Doufám, že vás všechny svině uvidím v příští hře umírat co nejdýl."
Jeden muž protestoval. "Myslíte, že to je sranda být postřelen okovaným šípem? Cítit, jak umíráte vykrvácením?"
"Správně," vydechla Sheila. "Chcete snad slyšet, co s námi prováděli Kipčakové, zatímco vy jste si leželi na zádech a klidně si umírali vykrvácením?" Šťouchla do menší z žen: "Gertrudo, řekni jim o tom." Gertruda jen zavrčela.
Phil Volavka využil možnosti vložit se do hovoru. "U ďasa, mě mučili Huróni, celé dny."
"Huróni? Tohle byli saďourští Balkánci."
Členové Bílé družiny na něj nechápavě zírali, jako by přišel o zdravý rozum. "To byla jiná hra," přiznal se Phil. "Ale bylo to moc špatné - měli do ruda rozžhavené tomahavky."
"Kurva, to nic není."
"Bože, doufám, že tě rozčtvrtili zaživa!"
Bílá družina se pak pokusila vrátit ke svému sporu, ale řeč už byla převedena jinam. Zakrátko všichni srovnávali své nejstrašlivější a nejúděsnější smrti - upálení, naražení na kůl, ukřižování, stáhnutí z kůže a roztrhání na kusy. Vypadalo to, že nějaký ze způsobů násilného, zvrhlého zániku podstoupil alespoň někdo z přítomných.
Ian se zvedl a rozhlédl se. Zvrhlejší než samotné příběhy byl způsob, jakým byly vyprávěny. S plnou vervou a nasazením - jako kdyby se to vážně stalo. Dělalo se mu nanic, když slyšel, jak hráči trousí své vnitřnosti a snaží se, aby to vyznělo co nejděsivěji. A přitom to prozrazovalo jedině to, jak dokonale si lžou navzájem. Nejzákladnějším pravidlem hazardních her bylo, že pokud zemřete, prohráváte - ztrácíte svůj počáteční vklad. A pak to buď musíte vzdát, nebo si připlatit pokračování ve hře. Ty kruté historky se vyprávěly v kruhu věčných poražených, kteří si dodávali odvahy tím, že se vychloubali, jak špatný konec vzala jejich prohra. Nějak to musí jít vyhrát.
Znechucen celou tou atmosférou se vydal hledat Angelu, aby z té hry vytěžil co nejvíc - předem. Apartmá Vlčí smečky bylo rozlehlé - tři ložnice, dvě koupelny, celá galerie, salonek a samoobslužný bar. Drobek měl vlastní pokoj. Jednu ze stěn salonku vyplňovala 3V, naladěná na dokonale vyvedený obraz povrchu planety Kikku z chí Draconis IQ, s planetárním oceánem převalujícím se pod porcelánově modrou oblohou. Nízko nad vodním horizontem visely dva měsíce. Všechno na účet lanový kreditky.
Angela měla na sobě zelený hedvábný chitón z kasina a uždibovala si z pokrmů koupených v bufetu v přízemí.
"Ochutnej kaň sekanou," doporučila mu. "Protože od zítřka to asi bude naše jediná potrava - ještě s touhle jedlou břečkou."
Od chvíle, kdy souhlasil, že půjde do Tycha, ukazovala mu pouze svou dobrou stranu. A teď přišla vhodná chvíle využít toho. Usedl vedle ní a položil jí dlaň na stehno. Ona ani neucukla, ani se neodtáhla. Její noha byla pod tenkou látkou pevná a hřejivá. Sklouzl prsty k její vnitřní straně. Nebylo to příliš zdvořilé, ale on měl naspěch.
"Nech si to na hry," řekla mu. "Přesně v sedm ráno musíme vyrazit na cestu k Drákulovu hradu, zabít toho vysávače a získat rubín."
Ian ji přesvědčoval, že by se mu nazítří ráno lépe zápasilo s TransyIvánci, kdyby s ním ona teď ztratila chvilku.
Angela se lehce pootočila a ukázala mu jen špičáky a ocas hada. "Zítra nás čekají dostihy o supercenu. Transylvánci pro nás budou tím nejmenším problémem. Musíme porazit kasino. Porazit Bílou družinu. Porazit všechny - víš, jaké jsou v téhle soutěži naděje na výhru?"
"Ne velké."
"Tak malé, že Cirkus Maximus si přeje nasadit kurz tisíc ku jedné, že se nám to povede - a je si jistý, že vyhraje. Rozhlédni se kolem sebe. Tohle všechno nekoupili za uzavírání špatných sázek. Musíme postupovat tvrdě, pokud chceme vyhrát. Žádné přehmaty, žádné chyby. Musíme sebou sakra mrskat, nebo moji lidi kroužící kolem Neptunu zemřou. A my všichni skončíme jako poražení, jako ti ubozí hňupové dole."
"Jasně, jasně, ale..."
"Žádné ale. Viděl jsi tu malátnou mrtvolku, která nás vítala u vchodu? Ne přeludy z her, tohle byla opravdová zombie!

Dej kasinu týden nebo dva a budeš jako on. Totálně zahleděný do nějaké elektronické pohádky. V kasinu si ověříš svůj zdravý rozum hned u dveří. Takže to nezpackej. Teď mi musíš slíbit, že si nikdy nebudeš říkat, že to není skutečné."
"Slibuju." Ian by jí v té chvíli slíbil třeba i celý Měsíc. Co může ztratit?
Letmo ho políbila na rty. "Dobře. A teď se trochu prospi. Za den nebo dva se budeme vyhýbat upírům v temnotách - pokud budeme mít opravdu štěstí."
V 6:00 se dav v hráčské jámě žhavil na start závodu Kapské Město - Káhira. Clive tam připravoval lana na připojení.
"Nezapomeň - jdi nalehko. Ovladač ti nabídne všechny druhy zbraní, zbroje a výstroje - bude tě pokoušet, aby ses proměnil v chodící arzenál."
"Co je na tom špatného?" Ian začal mít o celém tom podniku nevalné mínění.
"Za prvé, budeš to muset vláčet s sebou a chladný zbraně jsou pěkně těžký. Držel jsi už někdy v ruce halapartnu nebo širočinu?"
"Poslední dobou ne."
"Dokázal bys něco z toho použít, kdyby bylo třeba?"
"Možná..."
"S největší pravděpodobností bys na to ani neměl čas. Kasino chce, aby ses ověšel zbraněmi a kouzly, protože počítá s tím, že tě někdo napadne na nechráněným místě dřív, než je vůbec použiješ. Zapojit se přezbrojený je horší než jít s holým zadkem - když jsi nahý, alespoň se cítíš nechráněný. Víš, že se musíš krýt a mít se na pozoru. Jediný, co ten arzenál dělá, je, že tě ukolébá, a ty pak chybuješ - může tě klidně i prozradit. Slyšel jsi někdy někoho jít v brnění? Zní to jako na sjezdu opilých dráteníků. Chceš se snad utkat s každým Turkem nebo Tatarem, který tě uslyší přicházet?"
"Asi ne. Co je tedy nejlepší?"
"Ustroj se jako pěšák," poradil mu Clive, "s mečíkem nebo dýkou - a nějakou zbraní s větším dosahem. Jak ti to jde s lukem?"
"Nevím." Kromě dud nedržel Ian v rukou nic, co by mohlo být nazýváno zbraní s větším dosahem.
"Zkus lehkou kuši. Snadno se nabíjí a dá se s ní střílet z úkrytu - to je vždycky ta nejlepší pozice."
"A co kouzla?"
"Příliš drahý. Ta řádka kreditů, se kterou jsi sem přišel, není nekonečná. Už jsme utratili tvou letenku a většinu peněz, než jsme se vůbec dostali sem."
"Takže když prohrajeme, Cirkus Maximus ode mě bude očekávat, že zaplatím?"
Clive se zakřenil: "Tomu ale ani jeden z nás nevěří."
"To se může stát jen na Luně," dodal Pes. Vyhrál svůj boj s kasinem - hrdě k nim přiklusal jako ošklivý černý mastif.
Ian úsměv opětoval a přitom si tajně přál s oběma zatočit. Nade všechny pochyby se ocitl v pasti. Pokud teď odřekne účast, Cirkus Maximus mu předloží naprosto neuhraditelný účet. Nedalo se nic dělat, Vlčí smečka musela vyhrát.
Clive ho poplácal po zádech: "Nezapomeň na motto Smečky."
"Co je moje, je i tvoje?"
"Ne," zasmál se Clive, "to se ti teda povedlo. Je to 'Všichni za jednoho a jeden za všechny'. Vyber si Francouzskýho křižáka, abychom se mohli zapojit všichni společně - a nikdy si neříkej, že to není skutečnost."
Cirkus Maximus měl pro zapojování soutěžících celý nóbl rituál - součást reklamních triků kasina - poskytovaný bez zvláštních příplatku. Sluhové svlékli lanoví tógu a odvedli ho dolů po mramorových schodech do podzemních římských lázní, kde byl umyt, osušen, namasírován a natřen vonnými mastmi. Potom jej doprovodili do hráčské kabinky, jako by byl gladiátor jdoucí na souboj muže proti muži, šampión kasina, a nejen další hejl.
Římský oblouk nad vstupní klenbou zdobil zlatý nápis - DACIA, jméno tracké římské provincie.
Uvnitř, rozložené na podlaze, stály řady speciálních rakví, plastmetalových kokonů pokrytých trubičkami, kabely a ovladači. V jejich nitru byl nepatrný prostor ve tvaru člověka, uzpůsobený lanově velikosti a proporcím. Poskoci z kasina mu pomohli dovnitř, pak začali přitahovat šrouby, dokud mu komora nepadla jako chirurgické rukavice a dokud se povrchové snímače nedotýkaly každého centimetru jeho kůže. Potom byla komora vzduchotěsně uzavřena a zašroubována.
Ocitl se v naprosté tmě, tiché a dezorientující. Potom se objevil ovladač. Displej, který se mu vznášel asi půl metru od obličeje, nabízel identity, stavby těla, jazyky, zbraně a zbroj, zaklínadla a obrannou magii, koně, nákladní zvířata a zvláštní výstroj, každou položku provázela cena v kreditech. Všechny měly vedle sebe malou červenou tečku. Mohl si vybírat tak, že natáhl ruku a dotkl se červeného bodu, čímž přepnul červenou tečku na zelenou. Jeho ruka se ve skutečnosti nepohybovala, stejně tak, jako ve skutečnosti neviděl ovladač. Pochyby a vjemy byly vyvolávány elektricky. Ovladač byl promítán na jeho sítnici. Když mrkl, zmizel. Když otevřel oči, vrátil se. Jakmile se rozhodl, že zvedne ruku a dotkne se přepínače, zpětnovazební spínací obvody řídícího komplexu, které zaznamenávaly jeho volby, zároveň stimulovaly jeho pohybové a svalové receptory, takže v něm vyvolávaly pocit doteku a pohybu.
Všichni soutěžící pocházeli z herních oblastí mimo Transylvánii. Mezi postavami jste si mohli vybrat všechny od chána Zlaté hordy nebo osmanského sultána (oba byli odporně drazí) přes prince Filipa z Artois (mírně předraženého) až po chromého žebráka (kasino nabízelo tuto volbu zcela zdarma komukoli, kdo si myslel, že může vyhrát s jednou nohou a stařeckým třesem). Francouzský křižák obsahoval dva sloupce položek:

Jan Chrabrý		Rytíř
Maršál Boucicaut	Páže	
Admirál de Vienne		Milosrdný bratr
Comte Jacques de la Marche	Kuplíř	
Enguerrand de Coucy		Mnich
Henri de Bar		Osobní sluha

Četník Kušostřelec

A tak dále, až k Řadové děvce a Pomocníku v kuchyni.
V ceně titulární šlechty byla i ozbrojená družina (bezesporu užitečné, ale hodně vzdálené jeho cenovým možnostem).
Ian přeskočil nejrůznější druhy zbrojnošů a soustředil se na prosté a dostupné postavy ve spodní části seznamu.
Pochyboval, že by byl schopen vystupovat v roli mnicha nebo kurtizány, ale kušostřelec se zdál být vyhovující a poskytoval mu střelnou zbraň, kterou mu navrhoval Clive.
Následoval rozsáhlý přehled fyzických vlastností - výška, hmotnost, barva vlasů a očí, atd. Přestavba těla nestála nic.
Něco mu říkalo, že udělá nejlépe, když zůstane, jaký je.
První dvojice jazyků byla levná. Francouzština byla v ceně postavy. Maďarštinu, němčinu, rumunštinu, turečtinu, jidiš a tak dále mohl mít za snížené ceny. Ale schopnost prosit o milost v mongolštině se mu nezdála být tím nejdůležitějším.
Vybral si místní rumunský dialekt, který mu alespoň umožní rozumět tomu, co říkají prostí lidé.
Seznam chladných zbraní vyhlížel jako bizarní katalog nějakého vojenského muzea:

široký meč; halapartna
kopí; meč
šaršoun; sekyra
dvojitá sekyra; rapír
krátký zahnutý meč; šavle
maurský meč; turecká šavle
sudlice a tak dále...

Jeden mečík patřil ke kostýmu. Jediný další nožířský kousek, který ho pokoušel, byla stříbrná dýka na odpravování loups-garous a vampýrů, ale ta stála víc než všechno ostatní dohromady.
Ještě pokračoval seznamem zaklínadel a kouzel - ne proto, že by si je mohl dovolit, ale aby měl představu, čemu bude muset čelit. Ostatně, zdálo se, že jsou povoleni všichni démoni i bestie Blízkého Východu, od vlkodlaček po džina v lahvi. Bože, jaká pohroma se to na něj valí.
Stiskl VSTUP. Hurá do hry!

Nemrtví

Ian stál na šibeničním vrchu. Úzký rozbitý úvoz u jeho nohou se vinul dolů po pahorku směrem k téměř bezlesé pláni, posázené vesnicemi, u každé kostelík se zvonicí. Nedaleko stál u stříbrného potůčku zářivě pestrý baldachýn. O kousek dál bylo ohrazené město s byzantskou věží na okraji. Kuši a toulec měl Ian na plecích.
Hráčské terminály, tuny kamení, Tycho i celá Luna zmizely stiskem jediného knoflíku. Jediným jeho společníkem na tomto místě odplaty bylo mumifikované tělo, naražené na kůl od pánve po klíční kosti. Ve zpola zetlelé hlavě volně svěšené do strany utkvěl široký zubatý škleb. Ať už byl program tvořící scenérii jakýkoli, měl pořadně morbidní smysl pro humor.
Nic z toho není skutečné, připomínal si. Byl opravdu na Luně, v plastmetalovém lůně a všechny vjemy mu byly podsouvány. Ale i tak to proklatě dobře cítil jako skutečnost. Širé nebe a normální pozemská přitažlivost se zdály být zcela přirozené, vše bylo tak volné ve srovnání s tunely na Luně. Na kůži ho svědila podomácku předená látka. Rachot řetězů na šibenici a skučení větru mezi loukotěmi vysokého lámacího kola mu ježily chlupy v týlu jeho neexistujícího krku. Ian cítil koňskou kůži a zaslechl cinkot zbraní.
Otočil se a spatřil rytíře na koni mezi lavicí na mrskání a kůlem na upalování. Proběhl jím strach a úžas. Byl přistižen nekrytý, oddávající se snění o upravování skutečnosti, s kuší nenabitou a nevyzkoušenou, takže mu nezbylo nic jiného než mečík, aby se mohl bránit proti vyzbrojenému soupeři na válečném koni.
"Hej, ničemo," zavolal rytíř a sklonil kopí. "Vyřiď můj pozdrav Belzebubovi!"
Ian se přitiskl za šibenici, aby nepodlehl hned prvnímu nájezdu - celou tu dobu myslel na to, že je to nemožné. Neskutečné. Strašlivě nefér. Rytíř byl vyzbrojen kopím, širokým mečem, a dokonce i jednou z těch tenkých stříbrných dýk na zabíjení upírů. Takže se od něj hned na začátku očekávalo, že se nějak vzchopí a přemůže toho těžce oděného koně a jezdce pouze holýma rukama a střípkem zabroušené oceli, který vlastně ani neexistoval. Tohle by se normálně nemohlo nikdy stát. Dokonce ani v umělém světě.
Sir Debil se vyřítil přímo proti šibenici, kopím jí zasadil pár rychlých vpichů a smál se, když Ian přeskakoval z jedné strany na druhou. Potom si zvedl hledí: "Kuk na strejdu!"
Byl to Clive. Ian klel, nazýval svého společníka všemi neslušnými anatomickými výrazy, které mu v rychlém sledu přišly na mysl, a završil ten příval: "Ty buzerante, tys mi lhal! Přej 'Jdi nalehko'.' S dýkou a kuší. A pak jsi mě sedral do poslední nitky, když ses vystrojil jako ocelový strašák do zelí!"
Clive pokrčil rameny a zarachotil tak brněním na svých ramenou. "Tvoje zásoba kreditů nemohla vyzbrojit nás oba. Kromě toho, jen umět pohybovat se v podobným obleku vyžaduje trénink." Clive předvedl s koněm rychlou piruetu, při které mu ukázal svůj kostým, který patřil gendarme de la Garde - okruží, holenní brnění a pancíř přes řetězem spojené punčochy a drátěnou košili. Ian poznal na Clivově štítu erb Robertsonů, tři vlčí hlavy v červeném poli.
"Heleď, já jsem se v tobě zklamal víc," - Clive sklonil kopí, opřel ostří lanovi o hruď a lehce přitlačil - "když najdu svýho společníka s rukama založenýma na zadku a zírajícího do kraje. To nejsou způsoby Vlčí smečky. Tady jsme na vyřazovacích dostizích, a ne na nějaký pitomý výletní branný hře! Ty jsi francouzský lučištník daleko od domova, na

neuvěřitelně sebevražedným tažení." Clive na své kopí přitlačil. "Začni už sakra hrát svou roli. Nebo se brzy změníš v mrtvolu. Zhebneš. Vypadneš ze hry. Budeš vysvětlovat Cirku Maximu, jak to, že nemůžeš zaplatit."
lanovi se chtělo zaúpět nebo dokonce i křičet. Místo toho si vztekle odvázal samostříl a párkrát si vyzkoušel, jak se napíná a nabíjí. Luk byl vybaven třmenem, napínákem a koženou tětivou, takže mohl použít svalstva stehen a zad, aby ohnul ocelový luk. Přehodil napínák přes tětivu luku, zasunul nohu do třmene a narovnal se. Kuše byla natažená. Založil nepříjemně vypadající střelu a byl připraven ubližovat. Okamžitě ho napadlo, že by mohl účinnost kuše vyzkoušet, kdyby ji přiložil pod okraj Clivovy kroužkové košile a stiskl spoušť. Jeho ruku zastavilo pouze pomyšlení, že by zůstal sám.
Uvolnil tětivu a pak vyrazili na cestu a nechali šibeniční vrch za zády. Šedá hlína a ponurá středověká krajina měly odpovídat Transylvánii, Zemi za stromy - ne takové, jaká skutečně byla, ale jaká mohla být za Drákulových časů. Bílé vrcholky jižních Karpat propichovaly modrý závoj oblohy. Jak je to dávno, co bloudil po měsíčních Karpatech? Hodiny? Dny? Zdálo se mu, že celá staletí.
Pole a vinice se vzpínaly proti modrým pohořím. Nemrtví žijí víceméně navěky, takže doba hry byla dost široká. Kdokoli od Hunů z třináctého století po Atamanovu timariotskou jízdu mohl náhle vystoupit ze soutěsek kolem nich - Transylvánie byla ohrožována nebo okupována téměř všemi.
Stezka se svažovala, aby přebrodila potok. Na protějším břehu stál na strništi rytířský stan. Ve stínu baldachýnu odpočívala útlá černovlasá děva s černýma očima zešedlýma antimonem a bosýma nohama vykukujícíma zpod modré sukně s kanýrem. V tmavých vlasech jí jiskřily diamanty. Věnovala Clivovi unylý úsměv. Opěšalí střelci nebyli ani hodni pohledu.
Zpoza stanu vyjel rytíř, nevrlý vousatý obr na černém hřebci, tvář zarudlou a perlící se kapkami potu. Požádal Cliva ke změření sil o "právo překročit potok a o ruku té mladé a ctnostné panny".
Clive sklonil kopí. "Můžeš si tu spanilou pannu nechat pro sebe i s jejími brilianty. A co se potoka týče, s radostí se vrátíme a půjdeme jinudy."
Ale ten padouch v černé zbroji dal jasně najevo, že jeho výzva byla pouhou formalitou; Clive nemohl zmizet bez boje. Ian si spěšně nabil kuši, i když pochyboval, že by se lehký šíp dokázal zakousnout do zbroje toho mohutného muže, ale v tak nelehkém postavení, jako bylo toto, se mohlo přihodit cokoli. "Rytíř s dámou" měli být součástí programu - skuteční ničemové s nóbl baldachýny a krásnými děvami ve své moci měli lepší věci na práci, než tábořit u potůčku a doufat, že zlomí kopí o nějakého chrabrého cizince.
Clive se zakřenil a sklopil hledí. Každý ze soků odklusal na jeden konec sklizeného pole. Černý rytíř zvedl uzdu a sklonil kopí. Clive udělal to samé. Ian ztěžka polkl a přestal Clivovi závidět koně i zbroj. Teď by s ním neměnil ani za všechny panny v Transylvánii.
Dáma upustila kapesníček a rytíři v kovu vyrazili. Údery kopyt otřásaly strništěm. Cválající dvojice se srazila za zvuků cinkotu z kovárny smíšeného se srážkou tramvají. Ian sebou trhl.
Okamžik před kontaktem se Clive předklonil, natočil štít a opřel se do nárazu celým tělem - pohybem, který vyžadoval neuvěřitelné soustředění a načasování. Černé kopí narazilo do Clivova nakloněného štítu a sklouzlo do strany. Clivův hrot zasáhl vnitrní okraj černého štítu, smekl se po něm a narazil do mužova předního plátu ve spodní části břicha. Kopí se při nárazu prohnulo, ale Clive byl na ten úder připraven a položil se do úderu.
Jeho protivníka to zvedlo ze sedla, třmeny za ním volně vlály. Na chvilku zůstal viset ve vzduchu, s rukama roztaženýma, jak zpod něj utíkal jeho válečný kůň - pak se s rachotem sesypal na zem, nadskočil a zůstal ležet na břiše. Clive zarazil koně těsně u baldachýnu.
Černooká kráska v modrých šatech pozvedla svou diamanty korunovanou hlavu o kousek výš a věnovala Clivovi vzdorný pohled říkající: Takže ty si myslíš, žes mě vyhrál. Clive odpověděl vznešeným pokývnutím, otočil se a odcválal, aby si šťouchl kopím do sraženého muže. Ten chlapík nijak nereagoval. Clive pozvedl hledí a zavolal na lana: "Vem si jeho měšec a meč. Já jedu pro koně."
Černý hřebec s prázdným sedlem zastavil u potůčku a nervózně pil. Dříve, než se k němu Clive dostal, vyklouzl z rákosí na břehu Phil Volavka, popadl otěže a dovedl koně ke Clivovi. Phil měl na sobě šaškovský oblek, za opaskem vražené tři tenké žonglérské nože - choval se stejně ochotně a pokojně jako vždy.
Ian bleskurychle prohledal Černého rytíře a zjistil, že mužův měšec je napěchovaný aspery a jeho meč je dost těžký. Clive na něj zavolal: "Doraz toho sráče."
"Cože?" zvedl Ian zrak.
Clive si poklepal rukavicí na stříbrnou dýku, potom předvedl rychlý pohyb, jako by někoho propichoval. "Použij svůj mečík - skrz průzor." Ian ztuhl. Clive si povzdechl a kývl na šaška. "Phile, ukaž mu jak."
Vysoký vychrtlý šašek k němu vyběhl, zvonky na čepici mu cinkaly. Vytáhl žonglérský nůž, natočil mužovu přilbu a vsunul tenké ostří mezi pruty hledí. Naklonil se dopředu a položil se celou svou vahou na nůž. Ležící muž se zatřásl, až se mu rozřinčela zbroj, potom znehybněl.
"Dobra práce," zavolal na něj Clive. Ian se cítil, jako by se právě vyzvracel. Phil zazářil štěstím a prohlásil, že ví, kudy se žene Bílá družina. Clive pozvedl obočí. "Můžeš nás tam dovíst?"
Šašek snaživě přitakal: "Po takových pěti šesti mílích překračuje tahle cesta po bytelném mostě zavlažovací kanál. Sledujte ten příkop, až dojedete do třešňového sadu. Mezi stromy je vidět statek s obezděným dvorcem. A tam je Bílá družina."
Clive se sklonil, vzal si od lana černý měšec, odpočítal pět stříbrných asperů a dal je šaškovi. Spokojeně se zubící Phil kývl hlavou směrem k baldachýnu: "A co s ní?"
Clive se zasmál: "Jen si poslouž. Ale dej jí jen malinkou šanci a skončíš jako tenhle." Šťouchl kopím do mrtvého muže. Phil si nacpal aspery do měšce a potom se toužebně zahleděl na baldachýn.

"Některý ženy ti budou za zabití svýho pána a vládce vděčný, jiný ti to můžou zazlívat." Clive podal lanoví otěže černého hřebce. "Mezi tímhle místem a Drákulovým hradem nás čeká dost virtuálních radovánek na to, abychom zemřeli úplným vyčerpáním. Virtuální soulože jsou částí připravených překážek. Znám spoustu hráčů, kteří vstoupili do hry jako eunuši, jen aby se vyhnuli pokušení."
Clivovi v ústrety se zasmála černovlasá děva, vysokým melodickým smíchem, lehkým a vyzývavým. Její ruka spočívala na stříbrném stolku plném vína a cukrovinek. Ian nasedl a pokušení nechal za zády. Jeho žaludek se však dožadoval oběda - brzy bude cukroví na stříbrném stolku mnohem svůdnější než provoněné lehátko ve stanu.
Minuli další baldachýny s dalšími ženami. Také pár těžkopádných pěšáků, kteří nevypadali ani trochu šťastně, když kolem nich cválali nepraví francouzští rytíři. Křižáci si vysloužili ošklivou reputaci, dokonce i v Transylvánii.
Clive ničemu z toho nevěnoval pozornost až do pokročilého odpoledne, kdy zastavil před zlatým stanem s dobře tvarovanou blondýnou sedící u vchodu. Zde Clive sesedl. Na stráži nad ženou stál džin jako hora v turecké zbroji s kančími kly a ošklivě vypadající šavlí. Ian očekával, že Cliva rozseká na nudle, ale panna pouze tomu svalnatému démonovi poručila, aby se postaral o koně. Potom pokynula k nízkému stolku pokrytému vínem a ovocem.
Clive složil svou okovanou zadnici na stolek a sáhl po číši na víno. Žena mu nalila. Měla velké modré nevinné oči, rty jemné jako holčička a na nich široký přátelský úsměv.
"Je to jídlo bezpečné?" zeptal se Phil.
"Víno ano," odvětil Clive. "Z ovoce můžeš dostat průjem."
Blondýnka se zasmála a smočila ve vínu jablko, které potom podala lanovi. "Není jedovaté," slibovala mu vážně.
"Ale jak to víš," zakňoural Phil úzkostně.
"Já to vím." Clive si vyměnil s blondýnkou čtverácký pohled. Nemusel říkat víc - a všichni jedli a přežili to.
Když vyjeli dál, Clive si nepřestával utahovat z Phila, probíral předchozí hry a odmítal prozradit, jak to, že věděl, že to ovoce je v pořádku. Konečně našli most a zavlažovací kanál a potom i třešňový sad. Phil přeskočil příkop a zmizel mezi stromy. Clive se zastavil, aby si natrhal a snědl nějaké třešně. Podal jich pár dolů lanovi a zároveň mu řekl: "Nabij si kuši."
Ian udělal, co se po něm chtělo a divil se, co tak najednou vyvolalo Clivovy starosti. Zpoza stromů na ně zavolal Phil.
Clive vyplivl pecku a řekl: "Phil se za chvíli rozeběhne zpátky - až to udělá, zastřel ho."
"Cože?" Ian tam stál a svíral šíp s kosočtvercovým hrotem k prorážení brnění a plnou hrst třešní.
"Až se bude Phil vracet, zastřel ho. Do srdce, jestli to půjde. Namiř mu kuši na hrudník a stiskni spoušť."
"Můj Bože, proč?"
"Do hlavy se strefuje dost špatně. A zásah do břicha by byl krutý."
"Proč po něm mám vůbec střílet?"
"A na co myslíš, že nosíš tu kuši? Abys s ní střílel lidi. Klidně můžeš začít s Philem. Už ho dál nepotřebujeme, a tohle jsou vyřazovací dostihy, pamatuješ?"
Šašek znovu přeskočil příkop a poklusem se vracel. "Co je, chlapi?"
Clive zavrtěl hlavou a začal šmátrat po něčem z druhé strany svého sedla. Ian zůstal fascinovaně stát, svíral nabitou kuši a ujišťoval se, že to všechno je jen velmi ošklivá hra a nikdo ve skutečnosti nezemře. Ale i tak nedokázal vypustit střelu do Philovy hrudi.
"Co se děje?" vyzvídal Phil.
Clive pokývl na lana.
Šašek se k němu otočil. "No tak, co je?" Clive se postavil ve třmenech. V ruce držel svůj těžký meč s ozdobnou hlavicí, který nosil z druhé strany sedla. Máchl jím v mocném oblouku a nechal ho s vlhkým plesknutím dopadnout na týl Philovy šaškovské čepice. Ian viděl, jak Phil vyvalil oči a jak mu poklesla čelist. Šašek se zhroutil tváří k zemi, hlavu v týlu přeměněnou na krvavou kaši.
Clive se pokusil s nevalným úspěchem setřást z meče krev. Na ocelovém ostří ulpěly vlasy a kůže. " Vidíš, k čemu jsi mě dohnal? Kuše by byla mnohem čistší." Hodil meč lanovi k nohám. "Očisti to."
Ian ochromeně přidřepl a pokusil se otřít meč o spadané listí, zatímco Clive překulil Phila kopím do příkopu. Chladný zelený stín kanálu byl silně provoněn třešněmi. Ian vrátil meč majiteli a oba muži vyrazili dál.
V půli cesty sadem Clive přitáhl otěže a prohodil: "Ta hnida aspoň nelhala."
Nahoru k nim vyjížděly Sheila s Gertrudou a vypadaly jako bohyně války. Sheila byla v plné zbroji, seděla na velkém kaštanově hnědém koni a držela kopí napůl skloněné, aby prošlo pod větvemi třešní. Její kabátec i štít nesly rudého lva Bílé družiny. Gertruda měla na sobě plesové šaty a jela na grošovaném jezdeckém koni. Obě se tvářily ostražitě.
"Kde je Phil?" Sheila se předklonila, aby se rozhlédla pod řadami stromů. Clive odpověděl pokrčením obrněných ramen. "Šel si po svým." Na jeho meči stále ještě lpěly kousky sražené krve.
Sheila s Gertrudou se zatvářily nedůvěřivě a optaly se: "Stále ještě jsme spojenci, nebo ne?"
Clive se spokojeně usmál: "Až k hradu."
lana udivovalo, jak dovedl jeho společník lhát. Prozatímní spojenci. Ovšem, byla to hra - a on si Phila stejně nikdy neoblíbil. Ale bolest zde byla stejně skutečná jako vůně zralých třešní. Ian dokázal jen stěží překousnout to, co dosud viděl. A to horší je určitě teprve čekalo.
Když pokračovali v jízdě, začaly si Sheila s Gertrudou navzájem utahovat jedna z druhé, aby si udržely dobrou náladu. Už v této hře skonaly ošklivou smrtí a připlatily si za návrat. Alespoň s nimi byla zábava. Ian je měl zakrátko raději než Cliva.
Stromy prořídly. Ian mezi větvemi zahlédl další příkop a bílé zdi usedlosti. "Nabij si kuši," zašeptal Clive.
Kuše byla stále ještě nabitá. Ian se rozhlédl, ale neviděl žádný náznak možných potíží. Nikoho kromě Sheily s Gertrudou, které jely kousek před nimi.

"Nabij si tu kuši, sakra!" obořil se na něj Clive.
Ian zaváhal, nechtěl ani v nejmenším vyvolat hádku.
Gertruda se otočila, aby zjistila, o co kráčí. Její milou tvář lemovaly kudrnaté tmavé vlasy. Nebyla nepohledná. Nebyla krásná. Byla prostě milá. Nesnažila se zkrášlovat - ale na lana zapůsobila. Ani za nic by ji nedokázal zastřelit, ani kdyby ho to stalo účast ve hře. Usmál se ve snaze uklidnit ji.
Clive zaklel a sklonil kopí.
Ian zahlédl přes Gertrudino rameno jakýsi barevný záblesk. Z příkopu se zvedla řada mužů. Nejbližší z nich měl kolem hlavy smotaný turban a na sobě zelenou kazajku a nabíranou, kaštanově hnědou halenu. Ian cítil pach spálené síry a uvědomil si, že ti muži na ně míří velkými primitivními mušketami. Janičáři, elitní turecká pěchota.
Celá řada s nesmírným rachotem zahřměla v salvě plamene a dýmu. Černý kůň pod ním zaržál a začal jančit. Ian ho instinktivně otočil zpět - ani on, ani kůň se nehodlali postavit tomu olověnému krupobití.
Zvíře odklopýtalo deset metrů, než padlo a proměnilo se v třesoucí se hromadu. Ian se vyprostil zpod umírajícího koně. Na chvíli zůstal ležet mezi spadanými třešněmi, s kabátcem potřísněným koňskou krví. Janičáři se vyrojili z dýmu, vyli škodolibou radostí, mávali šavlemi a krátkými zahnutými dýkami. Sheila už to měla za sebou. Ona ani její kůň nejevili známky života. Clive ležel také na zemi. Jeden z janičárů mu strhl jeho rytířskou přilbu, takže Ian zachytil obraz Clivova obličeje zkřiveného agónií. Na blonďaté vlasy mu prýštila krev z rány na krku. Gertrudin kůň padl, ona ale prchala pryč a dávala pozor, aby si nepřišlápla šaty.
Ian vystřelil, přestože věděl, že proti oddílu tureckých mušketýrů nemá žádnou naději. Nic z toho nebylo skutečné, ale on se přesto snažil zmizet, než znovu nabijí. Jak rozhrnoval větve a klopýtal přes brázdy, dovolil si vrhnout za sebe vyděšený pohled. Gertruda se opírala o třešeň a za pomoci dýky si držela od těla tři pestrobarevné útočníky. Tucet dalších jich postával kolem a smál se. Další dvojice byla zaměstnána odřezáváním Clivovy hlavy. Janičáři byli vojáci v otroctví, vychovávaní od dětství v přísné kasárenské disciplíně, vycvičení vybíjet si své sexuální a agresivní choutky "v poli". Vraždění, mrzačení a znásilňování měli v krvi stejně jako dril se zbraní.
Nezastavil se, dokud nezapadl do zavlažovacího kanálu. lanovi naplno došlo, jak šíleně naivní to všechno bylo - myšlenka, že by mohli porazit Cirkus Maximus. On s Clivem stáli proti dokonale propracovanému programu, který vtáhl hráče do děje a potom je zlikvidoval. Vlčí smečka, Bílá družina, Phil Volavka a bůhvíkolik dalších byli vyřízeni rázně a účelně. Byla to jen otázka několika hodin, než vás program dostihl a zlikvidoval nějakým bolestivým a dramatickým způsobem.
Jelikož už si nemusel lámat hlavu s tím, co bude, rozhodl se Ian plně soustředit na současnost. Byla mu zima a cítil se špatně, jak se plazil vlhkým příkopem. Sužoval ho virtuální hlad. Potřeba jíst byla do programu pevně vestavěna, aby tak znemožnila jen prostě ležet ve skrytu a vyčkávat na vhodnou příležitost. Ale co, může klidně zemřít v pohodlí. Zvedl se a zamířil příkopem zpět směrem, odkud přijel. Když narazil na Philovo tělo ležící obličejem dolů ve strouze, věděl, že je blízko úvozu. Po týlní části šaškovy lebky se už hemžili lesklí brouci.
Na virtuální svět se začal snášet soumrak, právě když Ian dorazil k baldachýnům. Vyhledal zlatě se třpytící stan, osvětlený vysokými hořícími smolnými koši a střežený rozložitým džinem v turecké zbroji. Jestliže ho chtělo to monstrum odrovnat, mělo dost sil na to, aby to provedlo rychle a čistě. Pokud ne, byl Ian rozhodnut, že se nají.
Mlčenlivý kolos s třpytící se šavlí si ho prohlédl a pustil ho dál. Když se za ním zavřela hedvábná chlopeň stanu, viděl, že blondýna na něj čeká, v obličeji stejný úsměv rádoby hodné holčičky. Její stůl byl obložen kus-kusem s dušeným kuřetem posypaným šafránem. Ian se okamžitě pustil do jídla, příliš hladový na to, aby se staral, co může být do masa přimícháno. Nápoj lásky. Uspávací lektvar. Pomalý jed. Přivítal by cokoli, co by ho uchránilo výpravy k Drákulově hradu.
Pobaveně ho pozorovala. "Kde máš své přátele?"
"Ti už to nerozchodí," odpověděl Ian. Stručně a naturalisticky jí vylíčil Philovu vraždu i tureckou léčku. Tvářila se, že ji to mrzí, a nabídla mu další kus-kus.
Možná, že v šafránu byla nějaká droga lásky, protože čím víc jedl, tím vypadala blondýnka lépe, s tím svým pršáčkem a nakažlivou dobrou náladou. Pod zlatým oděvem se opravdu muselo skrývat počítačově dokonalé tělo.
Stoupla si, vzala ho za ruku a odvedla ho k lůžku ukrytému v závěsech. Ale co. Očividně byla naprogramovaná, aby poskytovala potěšení. Pokud byla také naprogramovaná, aby do něj vrazila dýku, jen doufal, že mu nejdřív dovolí užít si s ní; cokoli jiného by bylo příliš kruté.
Lože bylo ozářeno jedinou svící. Prostor za závěsy vyplňoval lehký dým. Programové vybavení této hry očividně sestavoval skutečný umělec. Poklekla vedle provoněného přehozu a sepjala ruce v klíně. "Potěšilo by mého pána, kdybych se svlékla?"
Ian zamručel, posadil se na postel a setřásl si z nohou boty. Nikdy příliš nedůvěřoval virtuálnímu sexu. Naprogramovaní partneři se vždy zdáli být příliš skvělí, příliš dokonalí, příliš ochotní vyhovět. Skutečné ženy se nikdy radostně nepodvolovaly všem těm mírně nechutným praktikám, které si jen dokázala mužská mysl představit, a potom také - nepodvolovaly se vám pokaždé, když jste to po nich chtěli.
Nechala svůj oděv spadnout a natáhla se, aby mu pomohla z kalhot. Jakmile mu přetáhla jeho režnou košili přes hlavu, cítil, že se pustila do díla nejdřív rukou, potom rty a jazykem. S tlumeným zrychleným dechem se položil na postel. Tohle se mu zamlouvalo mnohem víc.
Znenadání ho kousla. Vykřikl, namáhavě se zvedl na lokty a sklonil k ní zrak. Ta virtuální čubka ho kousla, pořádně, do citlivé části stehna. Viděl tam červené otisky zubů.
"Proč jsi to sakra udělala?"
Uličnicky k němu vzhlédla od jeho rozkroku, rozesmátá a nevinná. "Abych svému Pánovi ukázala, zeje to skutečné."
Potom vstala a políbila ho, zaplavila jeho tvář vodopádem zlatých vlasů. 'Tady jsi v Transylvánii," vysvětlovala mu, "v

zemi milostných kousnutí." Aby to dotvrdila, pokousala ho na krku.
Zdálo se, že má pravdu. Co následovalo, nevypadalo jako virtuální sex. Ian k vlastnímu překvapení nabyl přesvědčení, že skutečně souloží v provoněné posteli s naprosto skutečnou ženou. Byla divoká, půvabná a sebevědomá, s vlastními názory na rozkoš, laškovně nevypočitatelná. Když skončili, byl unavený a neskutečně šťastný.
"Stálo to za to čekání?"
"Čekání?" Ian na ni vyvalil oči. Jak se dá odpovídajícím způsobem poděkovat programu, obzvlášť pokud má tak ladné křivky a rozpustilý úsměv?
"Není to snad tady lepší než v apartmá Cirku Maxima?"
Posadil se na posteli: "Angela?"
Obrátila své modré oči ke stropu. "Kdo jiný?"
"Ale jak to?" Ukázal na stan a lehátko.
"Mimikry." Začala si upravovat vlasy. "Pohyblivé nástrahy jsou naprogramované tak, aby se vyhýbaly téhle řadě baldachýnů. Nemůžou Mongolům dovolit, aby zmasakrovali tak sladkou léčku."
Sledovat ji, jak zvedá ruce, aby si upravila vlasy, pro něj bylo příliš. Natáhl se, aby ji přimkl blíž k sobě. "Stálo to za to čekání, by las prostě úžasná."
Rozesmála se, nevzpírala se mu, dovolila jeho rukám přejíždět po svém těle. "To jsou jen naprogramované hormony. Kasino ti zvyšuje hladinu testosteronu, aby zesílilo tvé vzrušení, a tím tě odvádělo od Cíle. Teď nás čeká důležitá práce. S Clivem mimo hru jsme na dobytí hradu zbyli jen ty, já, Drobek a Pes."
lanoví se ty vyhlídky nezamlouvaly. "Ksakru - myslím, že se se svým testosteronem přesunu do sousedního stanu."
Věnovala mu obzvlášť pohrdavý pohled. "Nebuď prosím takový pecivál. Takže Clive vypadl. Ale svůj účel splnil."
"Jediným účelem, který Clive splnil, bylo, že si nechal napíchnout hlavu na virtuální kopí."
"On nás sem dostal. To on pokazil tvůj skafandr."
"Můj skafandr?"
"Proboha, jakou měl Clive šanci, že najde turistu s letenkou, který zabloudí v horách? Pár miliard ku jedné - nemám pravdu? Takže trochu pomohl náhodě."
"Do hajzlu," Ian zavrtěl hlavou. "Hráli jste-si se mnou od samého začátku."
"A budeme si s tebou hrát, dokud nepochopíš, že musíš jít dál a nezačneš se ovládat." Dupla mu na nohu, modré oči jí plály, začínala se podobat té staré Angele - až na toho vytetovaného chřestýše. "Nemůžu tady kvůli někomu tvrdnout věčně. Musím se postarat o své lidi u Neptunu - a o vítězství v dostizích. Tohle je skutečnost. Nikdo tě nezachrání. Ani Clive. Ani tvoje agentura. Nedokáže to nikdo jiný než ty a já."
Všichni si z něj dělali dobrý den. Nejdřív Clive. Potom kasino. "Dobře, dobře, pokračuju. Jen ještě něco."
"Co?" Angela si zase začala česat vlasy.
"Jak dlouho vydrží tahle zvýšená sexuální aktivita?"
Zazubila se. "Téměř neomezeně."

Jasný letní měsíc v úplňku změnil transylvánskou náhorní rovinu na sametovou krajinu, zpola modrou v měsíčním svitu, zpola temnou neproniknutelnými stíny. Blížila se půlnoc, ale lana neopouštěla myšlenka, že není ani noc, ani den, ale nějaký přízračná doba mezi, zahalená mraky a osídlená duchy a přízraky sajícími krev. Pes je vedl, kličkoval před nimi a čmuchal po nástrahách a hlídkách. Za lanem se vznášela Drobkova tmavá silueta. Angela se mu držela po boku, hřejivá a uklidňující.
Jelikož si Pes podržel svou normální inteligenci, získala Vlčí smečka vlkodlaka, aniž by musela vysázet horentní sumy účtované za jakýkoli druh magie. Mimozemšťan přišel o své mluvítko, ale on toho stejně nikdy příliš nenamluvil. Nepřestal dávat najevo svou obvyklou nadřazenost nad lidmi, když obcházel jednu temnou nástrahu za druhou, dokud se před nimi nevynořila Drákulova věž, obrovská a osamělá, zvedající se přímo z roviny a vrhající úctyhodný hluboký stín. Byla to pevnost z dvanáctého století, kopie byzantských staveb, vysoká sedm podlaží a její zeď byla narušená jen úzkými střílnami. Místnosti uvnitř musely být stejně černé jako ďáblovo sklepení, a to i v pravé poledne.
Protože byli příliš slabí na to, aby vzali věž útokem, pouze si dávali pozor na nově příchozí a zabíjeli nebo odráželi všechny hráče, kteří odmítli přidat se k nim. Při jejich počtu by se útok a napadení straží rovnaly sebevraždě, a tak zůstali jen u přepadání kolem procházejících hlídek, na které je Pes vždy včas upozornil.
Ian se držel těsně za Psem, když se plazili od jednoho měsícem ozářeného pahorku k druhému. Mimozemšťan je dovedl přímo k patě věže - masivním zkoseným základům, na kterých seděly bloky z tmavého kamene vzpínající se k černému cimbuří zastiňujícímu hvězdy. Zde se Pes stáhl a do čela přešel Drobek. Džin měl jen kly a svaly, neměl žádnou magickou moc, ale vrozené schopnosti superšimpanze mu zůstaly - včetně smyslu pro rovnováhu a schopnosti šplhat. Popadl dvojici špičatých háků, přivázal k sobě pár sáhů provazu a vyrazil vzhůru po stěně.
Jak tak stál v tmavém stínu věže, nedokázal Ian vysvětlit, jak to Drobek dovede. Superšimpanz za pomoci háků jako drapáků i stupaček zároveň šplhal vzhůru po stěně stejně lehce, jako kdyby šel po čtyřech po zemi. Po několika minutách se dolů spustilo lano.
Vlkopes povzbudivě štěkl.
Angela zašeptala: "Do toho," chopila se provazu a začala stoupat vzhůru po zdi, téměř stejně lehce jako Drobek. Život v rotujících lodích ji zbavil veškerého vrozeného strachu z výšek. Ian zachytil vlnící se lano, zapřel se nohou o stěnu a ze všech sil se snažil napodobit ji.
Vnější cimbuří zaplavoval měsíční svit. Ian se protáhl úzkou diastemou a tiše sklouzl na kamenný strážní ochoz mezi římsou a vnitřní stěnou. Angela se přikrčila do stínu a dlaní mu zakryla ústa. Tiše ukázala na ochoz. Přikývl. Angela odtáhla ruku a vyrazila spolu s ním. Neobešli ještě ani čtvrtinu obvodu, když narazili na dvojici těl v kovové zbroji a kroužkových košilích. Jejich krky se zakláněly v nepřirozených úhlech. Drobkova práce.

O něco dále našli samotného Drobka, jak se naklání nad třetím tělem u ústí temného schodiště, tesáky mu oslnivě zářily v měsíčním světle. Zdolali věž. Žádné jiné družstvo se nikdy takhle daleko nedostalo. Jak bylo vidět, Vlčí smečka potvrdila svou pochybnou pověst. To, co na ně čekalo dál, nevypadalo ale už tak jednoduše. Až na slaboučké světlo pronikající sem točitým schodištěm a na nezvyklou střílnu osvětlenou měsícem zde zřejmě nebylo žádné vnitřní osvětlení. Drákula světlo nepotřeboval.
Angela si uvázala provaz kolem pasu a posunky naznačila, že půjde první. Ian popadl druhý konec provazu, odměřil polovinu, pevně se uvázal a podal konec Drobkovi - byl rád, že se Angela dobrovolně ujala vedení. Nic by ho nepřimělo, aby šel jako první do té temnoty, kde nemrtví měli v rukou všechny trumfy.
Křemen křísl o ocilku a objevil se tenký proužek světla dopadající dolů na temné schodiště. Angela v ruce svírala lampu a nechala na schody dopadat jen tenký paprsek. Začali sestupovat.
Ian pevně třímal provaz a prsty u nohou nahmatával každý další schod. Měsíční světlo se vytratilo za prvním zákrutem točitého schodiště. Nezbylo nic než pach studených vlhkých kamenů temného hradu. Schodiště se stáčelo doleva, proti směru hodinových ručiček, takže obránci ustupující vzhůru po schodech měli levé ruce volné. Upíři byli totiž zhusta leváci.
Dole se Angela zarazila, kývla na něj, aby také zůstal stát, potom překročila cosi v černotě.
Promluvila poprvé od chvíle, kdy vstoupili do věže: "Dej pozor na poslední schod, je to chyták."
V slabém svitu její svíčky Ian rozeznal jen lesknoucí se čelisti železa položených na posledním schodu a nastražených tak, aby mu obemkla lýtko. Pilovité zuby by mu pronikly svalstvem a zlomily kosti a nechaly by ho sníjet se ve velmi reálné agónii, dokud by hra neskončila nebo dokud by kolem nešel nějaký duch s měkkým srdcem.
Když překračoval schod, Angela ho chytila a zabránila mu došlápnout tam, kam chtěl. Jakmile byl dole, spatřil obrysy druhých železa, přímo u paty schodiště - temných a poházených slámou, takže téměř nebyla vidět. Počítalo se s tím, že si všimnete těch prvních, nastražených na posledním stupni - a pak je překročíte a skončíte v těch druhých.
Angela tiše zašeptala: "Dobré znamení."
Ian přitakal. Nebyly to obyčejné schody. Tahle spojovací chodba vedla do míst, kam nikdo zpravidla nechodil. Nebylo by rozumné nechat připravovat o nohy vlastní stráže, když nastupovaly a končily službu. Angela zavolala na Drobka a opičí džin přeskočil obě pasti a dopadl vedle své velitelky.
Vyrazili dál. Nad hlavami jim pískali netopýři. Chumly těch malých zvířátek visely z kamenných oblouků pokrytých pavučinami. Ian si připravil samostříl v očekávání stráží nebo něčeho horšího. Cesta se stáčela, jak sledovala půdorys věže. Ian v duchu počítal kroky. Odhadl, že obešli asi polovinu kruhu, když náhle Angelino tělo zmizelo.
Provaz u pasu se mu prudce napnul a trhl jím dopředu. Přidušeně vyhekl. Boty mu uklouzly po slámě. Vzápětí mu kamenná dlažba zmizela pod nohama. Řítil se do temnoty.
V tom okamžiku hrůzy si Ian představoval, jak se rozmázne o kamennou podlahu nebo dopadne na Angelu do nějaké ostnaté jámy. Potom se lano kolem jeho pasu těsně stáhlo. Zachytil se provazu nad sebou a začal se vytahovat vzhůru. Jak se tak kymácel ve tmě, pochopil, že se propadli do hladomorny, široké strmé komory hluboké přes několik podlaží s jediným východem v otvoru nahoře.
Pokud jste spadli dovnitř, bylo pro vás štěstím, když jste se zabili pádem, protože jinak byste zůstali ležet polámaní na podlaze a čekali byste v naprosté temnotě, až vás žízeň nebo vnitřní zranění vyřadí ze hry. Skvělý způsob, jak zešílet.
Mezi namáhavými nádechy Ian cítil, že se pohybuje. Provaz se kousek po kousku sunul vzhůru. Drobek je vytahoval ven. Když mu pas obemklo kamenné okruží, vyškrábal se zpět do chodby a měl pocit nepochopitelného "bezpečí". V další nanosekundě popadl dech a pak spolu s Drobkem vytáhli ven z černé jámy i Angelu.
Překonat hladomornu bylo možné pouze tak, že jste se vzepřeli nohama a zády o kamenné zdivo - jako horolezci ve skalním komínu - a přesunuli jste se přes ni. Na druhé straně číhala další železa, připravená pro někoho dost neopatrného na to, aby se pokusil otvor přeskočit. Ian doufal, že tyto pekelné nástrahy napovídají, že postupují správným směrem.
Za hladomornou spatřil na konci tunelu měsíční světlo. Před nimi byla zeď přerušena širokým výklenkem s oknem vedoucím na vnitřní stranu nádvoří, nad kterým se tyčilo omšelé cimbuří. Ian si všiml, že okna jsou rozmístěna po vnitřní stěně, takže vnitřní dvorec plnil funkci rozlehlé šachty, která přiváděla do věže vzduch a světlo. Kolem oken poletovali netopýři. Vedle výklenku byly těžké dřevěné věže okované železnými pásy. Z místa u okna Ian usoudil, že tyto dveře vedou do řady strohých komnat rozmístěných po nejvyšším poschodí věže. Drobek zkusil odolnost dveří. Stejně tak by mohl zkoušet pohnout věží.
Výklenek byl příliš těsný na to, aby bylo možno nasadit beranidlo, ale nějaká cesta dovnitř prostě musela vést. Pravidla hry vyžadovala, aby překážky byly strašné, ale ne naprosto nepřekonatelné. Angela vystrčila hlavu z okna. Světlé vlasy jí zazářily v měsíčním svitu. Popadla lana za rameno. "Podívej, můžeme okolo."
Ian odhadl vzdálenosti mezi okny a beze slova zavrtěl hlavou. Okna byla dost daleko od sebe a stěny světlíku byly pokryty malými kluzkými oblázky. Nebylo možno to provést stejným způsobem, jakým vyšplhali po vnější zdi. "Drobek to zvládne," ujistila ho Angela. Řekla Drobkovi, aby přestal vrčet na dveře a vyhlédl z okna.
Superšimpanz v podobě džina vystrčil hlavu ven a nadšeně přikývl. Angela vykouzlila další provaz, potom se ona s lanem zapřeli o kamenné zdivo. Drobek vyklouzl ven z okna, překlenul udivujícím obloukem prostor a jen tak tak se zachytil kamenné římsy na sousedním okně. Drobka očividně nevyvedla z rovnováhy ani výška, ani vzdálenost a lanovi tak připomněl Poeovu nemilosrdnou zabijáckou opici ve Vraždách v ulici Morgue - monstrózní a nezadržitelnou. Drobek je přetáhl za sebou. Sousední okno vedlo do další podobné komnaty s dalšími okovanými dveřmi. A tak zkusili další okno, a další. A při tom se pohupovali nad kamenným dvorcem šest podlaží pod nimi. Netopýři poletovali kolem, vyrušeni jejich postupem.
Nakonec dorazili k mozaikovému oknu s olověnou mřížkou. Angela nahlédla dovnitř jednou z malých poloprůhledných

tabulek. "Do toho," vydechla tiše a kývla na Drobka. Džin si sundal tureckou přilbu, nasadil si ji na ruku a uštědřil oknu prudkou ránu. Mozaika se rozprskla. Dostali se dovnitř.
Klenotnice byla čímsi mezi hodovní síní a Kublajchánovou zábavní místností. Stěny lemovaly zakřivené i rovné zbraně spolu s gotickými zbrojemi a hedvábnými tapiseriemi. Nad obrovským ručně vyřezávaným stolem obklopeným polštářovanými stolci v románském slohu visely turecké korouhve a hlavy stepních antilop. Ve světle z rozbitého okna se blyštěla stříbrná jídelní souprava.
Jedinými dveřmi byla bronzová hrůznost opevněná zevnitř tak, že vypadala, že by ji neprolomila ani taktická jaderná střela. Ale to, co chtěli, stálo na druhém konci hodovního stolu. Vysoká drátěná klec obsahovala celé jmění - zlaté řetězy, nefritové prsteny, velké perleťové náhrdelníky, stříbrné pravoslavné kříže, diamantové čelenky. Na samém vrcholu té hromady seděl absurdně velký krvavě rudý rubín - Upíří srdce.
Angela přeběhla kolem hodovní tabule a pustila se do zámku na skříňce. Drobek se šoural za ní, aby jí nabídl pomoc. Ian stál u okna a uvažoval o tom, že to všechno bylo až příliš snadné.
A měl pravdu.
Kolem něj proletěl netopýr, proklouzl mezi svícemi, nakláněním křídel vykroužil pěkné esíčko a sestoupil za Angelu. Jak zvíře klesalo, začalo se zvětšovat, natahovaly se mu nohy, prodlužovala se mu lebka a trup nabýval lidské podoby. Křídla se změnila ve velký vzdouvající se plášť. Ian stál jako přimražený. Příliš pozdě mu došlo, proč bylo ve věži tak málo lidských obránců.
Jak se formovala tvář, získávaly upírovy rysy povědomý vzhled - špičatý vous, tenké rty a ulízané černé vlasy. Byl to Phil Volavka. Po spoušti způsobené Clivovým mečem nebylo ani památky. Nemrtvé není možno zničit lidským způsobem.
Drobek po něm skočil. Zdálo se, že to bude nerovný souboj. Ať už upír nebo ne, Phil byl stále Luňan s dlouhýma vychrtlýma rukama a nohama a vypadal, že bude sotva schopen stát v pozemské gravitaci, natož pak aby bojoval.
Ale nebyl to zápas. Drobek zaútočil. Phil srazil jednu nataženou ruku protivníka stranou a s úšklebkem popadl oběma rukama tu druhou. Trhl do strany. Přes Drobkův bolestný řev zaslechl Ian praštění kostí. Phil škubl víc až za sebe, dokud se ruka s krvavým mlasknutím neuvolnila, odtržená v zápěstí. Drobek vyl, potácel se a mával svou zdravou paží. Phil ji uchopil oběma rukama, zapřel se nohou o Drobkovu hruď a prudce zatáhl. Paže se oddělila v rameni.
Drobek padl na kolena a vřeštěl bolestí. Phil se pustil do své oběti zuby nehty; když skončil, Drobek ležel roztrhaný s napůl utrženou hlavou. Ze zkrvaveného masa trčel bílý krční obratel.
Ian byl vyděšený a zvedal se mu žaludek. Ne jen kvůli tomu, co právě viděl, ale také kvůli příšerné nečestnosti hry. Celou tu dobu je Phil sledoval, nechával je myslet si, že vyhrávají, a zatím se Cirkus Maximus smál pod vousy.
Phil si otřel ze rtů krev. "Netvařte se tak vyjukaně. Kdokoli jen trochu honěný v řečtině ví, že Philaemos znamená 'milovník krve'." Ian si všiml, že Angela vytrvale zápolí se zámkem. Pozvedl svůj samostříl. Bojovat s ním bylo beznadějné, ale pokud se mu podaří odpoutat upírovu pozornost, má Angela šanci otevřít klec, popadnout Upíří srdce a ukončit hru.
Phil se té starodávné zbrani zasmál a vyrazil vpřed. Ian o krok ustoupil a udržoval si od upíra odstup.
Phil se plížil kolem stolu. "Pozdravuj ode mě Cliva."
Angela naposledy hrábla do zámku. Ten se rozskočil s ohlušujícím cvaknutím, které muselo být slyšet až v Cařihradu. Škubnutím otevřela drátěná dvířka.
Upír se otočil jako na obrtlíku, jediným skokem překonal délku stolu, přirazil dvířka klece a držel je zavřená svou nelidskou silou. Volnou paží zasáhl Angelu tak, že přelétla stůl. Sesypala se na zem až u zdi a strhla s sebou sametový ubrus a sadu stříbrných příborů.
Ian dokázal myslet jen na to, jak ohavně, odporně nefér to všechno bylo. Musel tu být nějaký způsob, jak vyhrát - stálo to v té zatracené smlouvě s kasinem. Ale on neměl žádnou naději, nic, s čím by se dalo bojovat, dokonce ani Clivovu stříbrnou dýku. Chtělo se mu křičet.
Phil pohlédl na Angelu, schoulenou za křeslem. Poslal jí vzdušný polibek. "Nenamáhej se vstát, holka. Šetřím si tě až na konec."
Potom se otočil zpět k Ianovi, který byl v pasti u okna. Ian viděl, jak Angela zvedá z podlahy něco dlouhého a tenkého a hází mu to. Točilo se to a blýskalo v měsíčním světle. "Zastřel ho!" vykřikla.
Ian instinktivně zachytil letící předmět, byl to stříbrný nůž s dubovou střenkou. Vyklepl ze samostřílu železný šíp, zasunul na jeho místo nůž a zalícil.
Phil zařval vzteky nad zkaženým plánem a schoulil se. Vzápětí ho Ian zasáhl přímo do srdce.

Vynesli ho ze sklepení a vyzvedli ho na triumfální vůz. Nahaněči kasina převlečení za nymfy a satyry ho odtáhli do arény. Nad hlavami jim burácely hologramy.
A nejen lana. Celá Vlčí smečka byla na takových vozech, dokonce i Drobek, který nebyl v šestinové gravitaci o mnoho těžší než oni. Clive se na něj triumfálně zakřenil. Bylo to zvláštní vidět je všechny živé a jásající poté, co byli roztrháni nebo zkráceni o hlavu nebo obojí dohromady. V davu postávaly i Sheila s Gertrudou, tak nepříčetně šťastné, jako kdyby vyhrály ony. Polovina Bílé družiny byla zde, aby oslavovala triumf někoho jiného. Nevyléčitelně propadly hře. Volavky kasina se tlačily kolem, protože Cirkus Maximus hodil do placu laciné šampaňské. Davy byly tou nejlepší reklamou. Pohybující se holografická dívka v životní velikosti s podobou římské otrokyně mu nad hlavou držela vavřínový věnec a šeptala syntetickým sexy hlasem: sic transit gloria mundi - tudy kráčí chlouba světa.
Ohromně se bavil. Obrátil pohled k Angele. Už nebyla ani blonďatá, ani sladká, ale pořád to byl kus ženské - a měla dost kreditů na to, aby zachránila své lidi kroužící kolem Neptunu.
Davem si proklestil cestu vkusně oděný Hliňan jako ze škatulky, opálený skutečným sluncem a pozemsky svalnatý.

Snadno se procpal mezi Luňany a ptal se, jestli je Ian skutečně tím, za koho se vydává. Bez chromozómové legitimace neměl Ian žádný průkaz totožnosti - ale co na tom. "Ian MacNeil, k vašim službám."
Ten chlapík chtěl vysvětlení, proč vsadil do hry svou letenku. Cožpak neví, že hazard s kredity agentury byl považován za přestupek, ne-li rovnou trestný čin? V tomhle muselo mít prsty kasino. Oslovený zahalekal dolů s vozu: "K čertu s agenturou."
Luňané zajásali, posmívali se tomu pitoresknímu krtkovi, který se pokouší zastrašovat někoho, kdo právě vyhrál kredity na několikeré pohodlné živobytí. Krásky z kasina pomalované pestrými barvami na holé kůži vyšplhaly na vůz, šťastné, že mohou být první z těch, kdo mu od nich budou pomáhat. Novinář z jakési sítě vlastněné měsíčními kasiny mu před obličej vrazil diktafon. "Iane MacNeile, právě jste vyhrál ve Velkém klání! Co se chystáte podniknout teď?"
Angela se na něj usmála a nastavila mu při tom jen tu dobrou stranu své tváře.
Ian jí úsměv vrátil. "Poletím k Neptunu."

přeložil Jiří T. Pelech
ilustroval Jan Štěpánek